

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ Ε΄.

Ἐκδίδεται
τῆ 1/13 καὶ 15/27
ἐκάστου μηνός.

Ἐν ΛΕΙΨΙΑ: τῆ 1|13 Αὐγούστου 1885 +Α

Τιμὴ ἑτησία
προπληρωμένη
εἰς χρυσόν.

Φράγκ. 40.
Μάρκ. 32.
Ρούβλ. 16.

ΑΡ. 103.

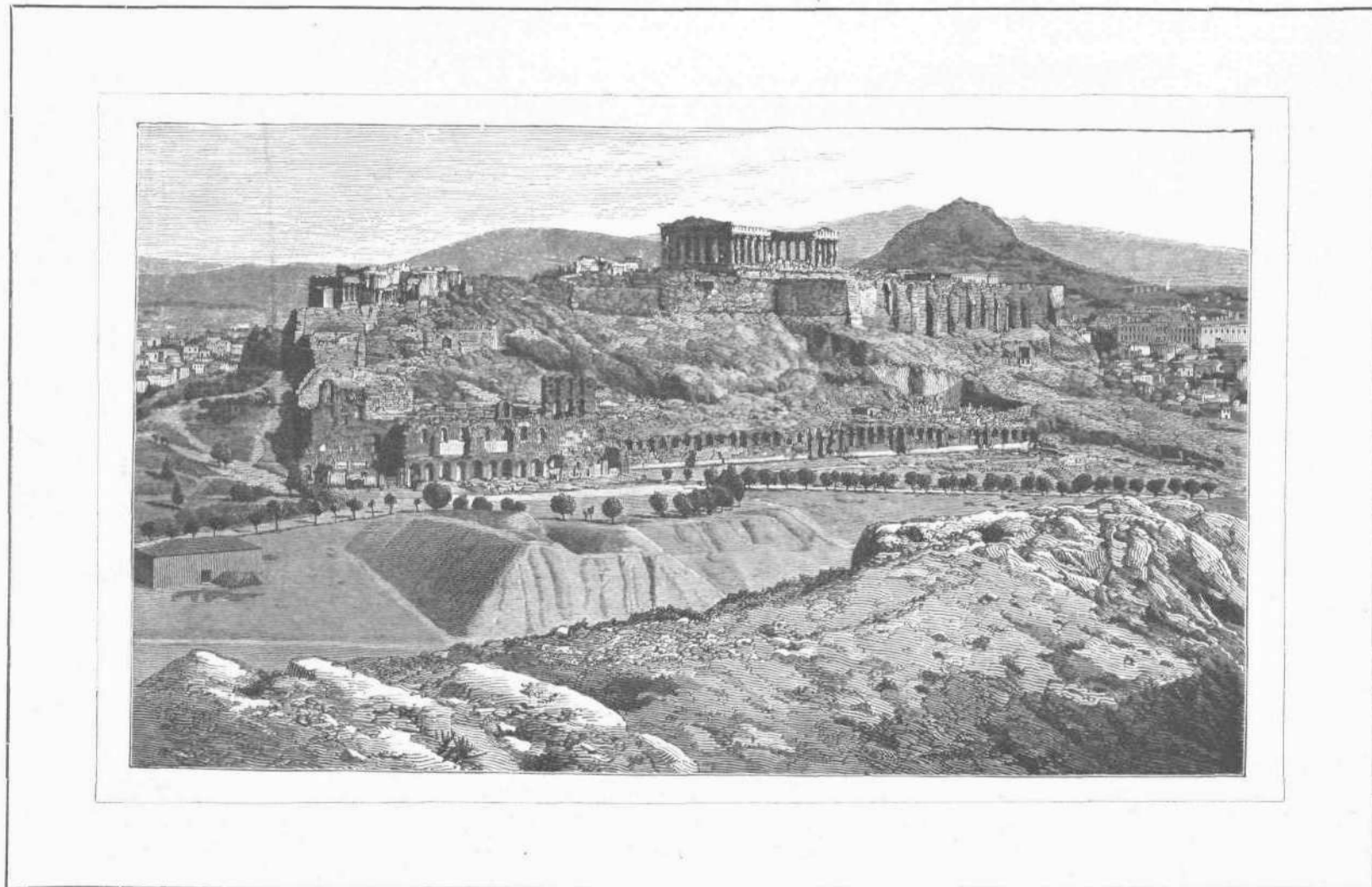
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν. — Θεοκοίτον. Εἰδύλλιον Γ'. — Περὶ ὑπιδίων. — Ὁ γάμος τῆς προγκήπισσης Βεατρικῆς τῆς Ἀγγλίας. — Ἡ Βουδαπέστη καὶ τὰ κατ' αὐτὴν παρελθόντα καὶ ἐνεστώτα (συνέχεια). — Ὁ Ὀθέλλος καὶ ἡ Δεσδεμόνα. — Ἐκ τῶν τοῦ de Amicis (τέλος). — Γουαδαλούπη. Διήγημα. — Ἀλέξανδρος Κοβάκος. —

Αἱ τορπίλαι τοῦ αὐστριακοῦ ναυτικοῦ. — Βιβλιογραφικά. — Διάφορα. — Αἰτίματα καὶ λύσεις. — Μετὰ παραρτήματος.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

Ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν. — Ἰνδικὸν ὑπίδιον. — Ῥιπίδιον τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου ΙΔ'. — Ἡ προγκήπισσα Βεατρικῆ τῆς Ἀγγλίας. — Τὸ ὑπίδιον τῆς προγκήπισσης Βεατρικῆς. — Ὁ Ὀθέλλος καὶ ἡ Δεσδεμόνα. — Ἀλέξανδρος Κοβάκος. — Αἱ τορπίλαι τοῦ αὐστριακοῦ ναυτικοῦ.

Η ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ.

«Η κεφαλή μου φοβερὰ ποιεῖ» ποιεῖ· φεῖ! σὲ δὲν μέλει.
 Πᾶσι τὸ ἅμα· κατὰ τῆς θά πᾶσι καὶ θά κηραῖ
 Ἔθῃ ὡς νὰ μὲ φάγωσιν οἱ λῆκοι. Ἐἴθε τοῦτο
 Ὡς μέλι εἰς τὸν λάρυγγα νὰ σὲ εὐχαριστήσῃ!

ΠΕΡΙ ΡΙΠΙΔΙΩΝ.

(Μετὰ δύο εἰκόνων, βρα σελ. 101.)

ΧΙΛΙΑΔΕΣ καὶ μυριάδες Κυριῶν μεταχειρίζονται τὸ ριπίδιον, αἱ πλείστα ὄμως ἀγνοοῦσιν ὅτι τὸ χαριέν τοῦτο τῆς γυναικὸς σκῆπτρον μετὰ αἰώνων πολλῶν ὑπαρξέν καὶ εἶναι ἀρχαῖον ὅσον καὶ αὐτὸς ὁ κόσμος. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ ριπίδιου μετεδόθη εἰς Εὐρώπην ἐκ τῆς Ἀνατολῆς, καὶ ὅτι ἡ Κίνα, ἰδίως ὄμως ἡ Ἰνδοκίη, ἡ κοιτίς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, θεωρεῖται καὶ ἡ κοιτίς τοῦ ριπίδιου. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν τὸ ριπίδιον δὲν ἦτο ἀντικειμένον πολυτελείας, ἀλλὰ ἀπλῶς μέσον βοθητικὸν ὑπὸ τῆς φύσεως αὐτῆς ἐπιβαλλόμενον πρὸς ἀναφυγὴν καὶ ἀερισμὸν ἐν χώραις θερμαῖς. Τὰ πλατέα τῶν δένδρων φύλλα, τὰ κινούμενα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἔδωκαν ἀναμφύβλως τὴν πρῶτην περὶ ριπίδιου νόστιν· διὸ καὶ κατ' ἀρχὰς τὰ ριπίδια ἦσαν φύλλα φοινίκων, θαναανῶν καὶ λοιπῶν· προϊόντος τοῦ χρόνου ἐνόησαν οἱ ἄνθρωποι ὅτι τὰ φύλλα ταῦτα μαραίνονται εὐκόλως καὶ ἡ χρῆσις των ἀποβαίνει ὡς ἐκ τοῦτο ματαία, καὶ οὕτως ἀντεκατέστησαν τὰ φύλλα διὰ στερεωτέρων ὀλῶν, οἶον χόρτων, πετρῶν, γάρτου, μετάξης, ἐλέφαντος καὶ ξύλου, διατηρήσαντες ἐπὶ πολλὴ τὸ σχῆμα τοῦ φύλλου. Αἱ δύο μεγάλαι ἰνδικαὶ ἐμπορεῖαι ἡ Μαχαθάρτα (ἐν 18 διβλίσι) καὶ ἡ Ραμαθύνα (ἐν 7 διβλίσι), αἱ ἐξυμνοῦσαι τὰς τύχας τῶν ἀρχαιοτάτων ἰνδικῶν δυναστειῶν καὶ περιέχουσαι πλείστας ὄσας παραδόσεις, περιγράφουσι ἐν ἐκτάσει τὰ λαμπρὰ ριπίδια, δι' ὧν αἱ ἰνδικαὶ βασιλοπαιδὲς ἀνερρίπιζον τὸ ἱερὸν πῦρ ἡ δερδραζον τοὺς ἡγεμόνας καὶ ἡρώας των. Καὶ ἐν ταῖς γλυφαῖς τῶν ἀρχαιοτάτων ἰνδικῶν ναῶν φαίνονται ὑπηρέται κρατοῦντες ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς θεῶν μεγάλα ριπίδια, τὰ ὅποια ἦσαν καὶ σύμβολα ἐν ταῖς Ἰνδοῖσι. Τὰ ἀνάγλυφα ταῦτα καὶ ριπίδια τινα εὐρεθέντα ἐν βασιλικαῖς τάφοις παρεκίνησαν ἀρχαιολόγους τινὰς νὰ ἀνασχοληθῶσι καὶ μὲ τὸν κλάδον τοῦτον καὶ νὰ συγγράψωσι συγγράμματα σπουδαῖα περὶ τῆς σημασίας τῶν ριπίδιων.

Ἐν Κίνῃ καὶ Ἰαπωνίᾳ τὸ ριπίδιον δὲν εἶναι προνόμιον μόνον τῶν ἀνωτέρων τάξεων, ἡ δὲ χρῆσις του εἶναι γενικὴ καὶ εἰς τὰς γυναῖκας καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας· ἐν Ἰαπωνίᾳ μάλιστα ἐπὶ πολλὸ ἦτο εἰσηγμένον καὶ εἰς τὸν στρατὸν, ὅστις ἐκτὸς τοῦ συνήθους ὀπλισμοῦ εἶχε καὶ τὸ ριπίδιον, δι' οὗ ἐποίει τὸν στρατιωτικὸν χειρισμὸν. Ἡ χρῆσις τοῦ ριπίδιου ἐν Κίνῃ εἶναι ἀρχαιοτάτη, καὶ ἀποδίδεται εἰς τὸν αὐτοκράτορα Βου-Βάγκ, τὸν μέγαν νομοθέτην καὶ ἱδρυτὴν τῆς δυναστείας Τσοῦ, τῆς ἀπὸ τοῦ 1122 μέχρι τοῦ ἔτους 249 πρ. Χρ. ἀρέσσης ἐν Κίνῃ. Τὰ πρῶτα κινεζικὰ ριπίδια συνέκριντο ἐκ θαμνοῦ, φύλλων φοινίκων, ῥαθύτερον δὲ ἐκ κεντημένων μεταξωτῶν ὑφασμάτων. Ὁ αὐτοκράτωρ Καοτσούγκ (648—684 μ. Χρ.) διέταξε νὰ κατασκευάζωνται τοῦ λοιποῦ ἐκ περύγων φασιανῶν καὶ ἐξ ἐλέφαντος, διότι ὁ φασιανὸς ἐθεωρεῖτο ὡς πτηνὸν τυχερὸν. Τὰ μέχρι σήμερον ἐκ Κίνας καὶ Ἰαπωνίας εἰς Εὐρώπην εἰσαγόμενα ριπίδια ἐκ χάρτου κεχρωματισμένου καὶ μετάξης ποικιλοχρόου εἶναι, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἐφευρέσει τοῦ ἔτους 1000

μ. Χρ. Ἐκ τῶν 400 ἑκατομμυρίων ριπίδιων, τὰ ὅποια κατ' ἔτος κατασκευάζονται ἐν τῇ κόσμῳ, τὰ 3/4 ἀνήκουσιν εἰς τὴν Κίναν καὶ τὴν Ἰαπωνίαν.

Καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Αἰγύπτῳ τὸ ριπίδιον ἦτο ἀντικειμένον πολυτελείας, καὶ ριπίδια ἐκ μεγάλων πετρῶν στρουθοκαμήλων ἦσαν σύμβολα ἡγεμονικά. Τὰ ἐν Μέμφιδι καὶ Θήβαις ἀνακαλυφθέντα ἀρχαῖα ἀνάγλυφα καὶ αἱ τοιχογραφίαι παριστώσι συχνάτα τὸν βασιλέα Ραμσῆ, τὸν μέγαν (1888—1322 πρ. Χρ.) περιστοιχισμένον ὑπὸ πολλῶν ἡγεμόνων καὶ μεριστῶνων, κινούμετων μακρὰ ριπίδια. Τὸ ἀξίωμα τοῦ ριπίδοφόρου ἐν τῇ αὐτῇ τῶν Φαραῶ ἦτο ἀξίωμα μέγα.

Καὶ οἱ Ἀσσυριοὶ δὲ καὶ Βαβυλώνιοι ἐγίνωνσκον τὴν χρῆσιν τῶν ριπίδιων, ὡς τοῦτο ἐμφαίνεται ἐκ τῶν ἀρχαίων παραστάσεων τῆς Νινευθ. Παρὰ τῶν Ἀσσυρίων τὸ ριπίδιον μετεδόθη εἰς τοὺς Ἀραβίαν, παρ' οἷς οἱ ποιηταὶ τὸ ἀναφέρουσι. Σήμερον τὸ ριπίδιον εἶναι ἐν τοῖς χαρμηλοῖς τῆς Παρσίας καὶ τῆς Τουρκίας ἀντικειμένον ἀπαραίτητον. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς τὰ ριπίδια εἶναι συνηθέστατα, καὶ ἐν ἔτει 1827 ἔνεκα τοῦ ριπίδιου ὁ ἡγεμὸν Χουσεῖν τῆς Ἀλγερίας ἀπέλασε τὸν θρόνον του. Ὁ ἡγεμὸν οὗτος κτηρήσας ἐν διεσφεῖ τὸν πρῶτον τῆς Γαλλίας Δεδάλ διὰ ριπίδιου εἰς τὸ πρόσωπον καὶ μὴ θελήσας νὰ ζητήσῃ συγγνώμην, προδύκασε τὸν μετὰ τῆς Γαλλίας πόλεμον, οὗ συνέπεια ὑπῆρξεν ἡ κατὰ κτησις τῆς Ἀλγερίας παρὰ τῶν Γάλλων.

Διὰ τῶν Φοινίκων δὲ μετεφέρθη ἡ χρῆσις τοῦ ριπίδιου εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἔνθα τὰ κατ' ἀρχὰς ἐκ φύλλων δένδρων ριπίδια ἀντικαταστάθησαν ὑπὸ τῶν ἐκ πετρῶν, δέρματος, καὶ ἐλέφαντος. Καὶ οἱ διὰ τῆς περσικῆς καὶ διὰ τοῦ ἑμπορίου πλουτίζαντες Τυρρηνοὶ παρεδέχθησαν τὸ ριπίδιον, ὅσον ἰσχυρὸν εἰς τοὺς Ρωμαίους, οἷτινες ἀνόμενον αὐτὸ κατόπιν flabellum, τὸ ὅποιον αἱ Ρωμαῖαι δεσπονοῦν μετὰ πολλῆς ἐκράτους χάριτος. Τὸ ρωμαϊκὸν τοῦτο ριπίδιον εἰσήχθη καὶ εἰς τὰς καθολικὰς ἐκκλησίας, ἔνθα ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἦτο ἐν χρῆσει κατὰ τὰς ἱεροτελεστίας. Ἡ χρῆσις τοῦ ριπίδιου ἠλαττώθη ἐπισημνῶς κατὰ τοὺς χρόνους τῆς μεταναστεύσεως τῶν λαῶν, ἐγενικεύθη ὄμως πάλιν κατὰ τὸν ἱσποτικὸν μεσαίωνα. Κατὰ τὴν 12^{ην} ἑκατονταετηρίδα κατασκευάζοντο ἐν Ἰταλίᾳ ριπίδια ἐκ πετρῶν ταῶν, στρουθοκαμήλων καὶ ψιττακῶν μὲ λαβὰς χρυσοῦ, ἀργυροῦ καὶ ἐλεφαντίνου. Ὁ συρμὸς τῶν ριπίδιων εἰσήχθη ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὴν 14^{ην} ἑκατονταετηρίδα, καὶ μόνον αἱ πλούσιαι κυριαὶ ἐπέτρηπον ἐαυταῖς τοιαύτην πολυτέλειαν. Ριπίδια στρογγύλα μετεχειρίζοντο αἱ κυριαὶ ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ Ε΄. περὶ τὸ ἔτος 1380. Ἐν ἀρχῇ τῆς 16^{ης} ἑκατονταετηρίδος θαλασσοπόροι Πορτογάλλοι μετέφερον εἰς Πορτογαλίαν καὶ Ἰσπανίαν κινεζικὰ ριπίδια, καὶ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης αἱ Ἰσπανίδες κατ' ἐξοχὴν παρεδέχθησαν τὸ ριπίδιον ὡς ἐν τῶν οὐσιωδεστέρων ἀντικειμένων τῆς πολυτελείας. Οὐδεμίαν κυρία κἀλλιον τῆς Ἰσπανίδος ἐνοεῖ τὸν χειρισμὸν τοῦ ριπίδιου, τὸ ὅποιον ἐν τῇ χειρὶ αὐτῆς ὀμνισῖ γλώσσαν ἐκφραστικωτάτην.

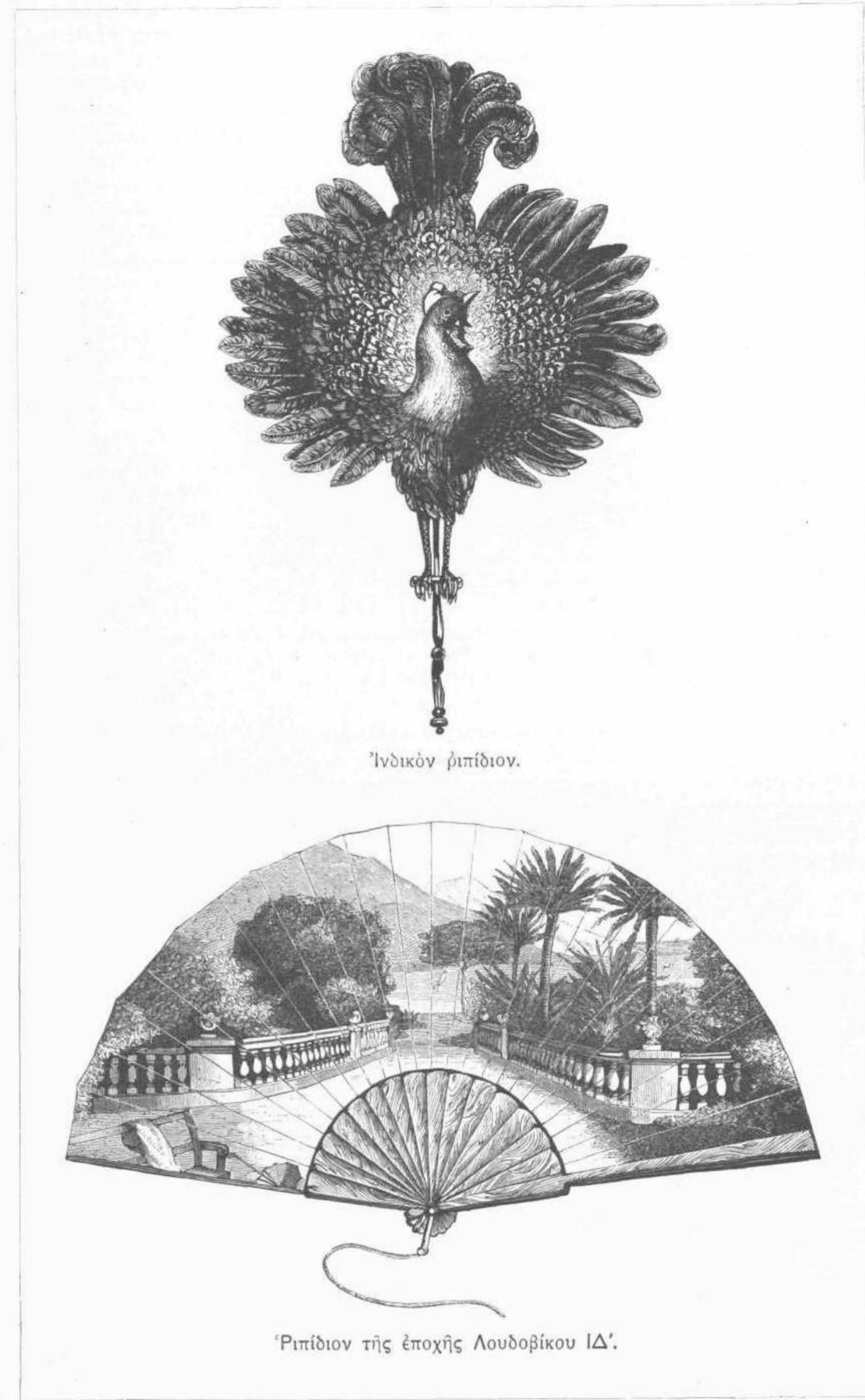
Ἐν Ἀγγλίᾳ εἰσήχθη τὸ ριπίδιον κατὰ πρῶτον ἐπὶ τῆς βασιλείας Ριχάρδου τοῦ Β΄. περὶ τὸ τέλος τῆς 14^{ης} ἑκατον., ἐγενικεύθη δὲ ἡ χρῆσις αὐτοῦ ἐπὶ Ἑρρίκου τοῦ Η΄. καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς βασιλείας Ἐλισάβετ, ἧτις εἶχε τριακόσια πολυτελέστατα ριπίδια.

Κατὰ τὸν 16^{ον} καὶ 17^{ον} αἰῶνα μεγάλως ἀνεπτύχθη ἡ πολυτέλεια τῶν ριπίδιων ἐν ταῖς αὐλαῖς τῶν Ἰταλῶν ἡγεμόνων· οὐ μόνον ἐπιχρῶσα ριπίδια κατασκευάζοντο ἀλλὰ καὶ ἐκ πολυτι-

μοτάτων ὑφασμάτων μὲ κοσμήματα διάφορα καὶ λίθους πολυτίμους πεποιτημένα. Ἡ χρῆσις τῶν τοιοῦτων πλοσυῶν ριπίδιων εἰσήχθη ἐν Γαλλίᾳ διὰ τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων, καὶ μετ' οὗ πολλὸ βλοῖ οἱ ἀδελφοί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἐνεφανίζοντο ἐν ταῖς τελεταῖς καὶ ἐσπερίσιν τῆς αὐτῆς κρατοῦντες ἐν γερσαῖ ριπίδια. Ἡ ἀκμὴ τῶν ριπίδιων, περὶ τῆς ἀμυδρᾶν μόνον ἔχομεν σήμερον ἰδέαν, ἦσαν οἱ χρόνοι τῆς 17^{ης} καὶ 18^{ης} ἑκατονταετηρίδος, ὅτε τεχνίται διάσημοι, ὡς ὁ Watteau καὶ ὁ Boucher ἔγραφον τὰς λαμπρὰς αὐτῶν εἰκόνας ἐπὶ μεταξωτῶν, ἐλεφαντίνων καὶ ἀτλαζωτῶν ριπίδιων. Αἱ παραστάσεις αὗται ἦσαν ποτὲ μὲν σκηναὶ ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ποτὲ δὲ σκηναὶ ποιμενικαὶ καὶ ἀγροτικαί, ἀλλοτε σκηναὶ πολέμων καὶ μαχῶν καὶ ἀλλοτε πτηνὰ καὶ ἄλλα ζῶα.

Αἱ κυριαὶ ἡμιλλῶντο εἰς τὴν φιλοκαλίαν καὶ πολυτέλειαν τῶν ριπίδιων, ὧν εἶχον διάφορα, σχημάτων καὶ παραστάσεων διαφόρων, ἀλλὰ μὲν διὰ τὴν πρωίαν, ἀλλὰ διὰ τὴν μεσημβρίαν καὶ ἄλλα διὰ τὴν ἐσπέραν, διὰ τὸ θέατρον, διὰ τὰς συναναστρώσεις κτλ. Ἐκτὸς τοῦτου διάφορα ριπίδια ἐκράτουν καὶ κατὰ τὰς διαφόρους ψυχικὰς διαθέσεις των, διὰ τὴν βρογχίην, διὰ τὸν καλὸν καιρὸν, διὰ τὰς ἐπισήμους ἢ οικεῖας ἐποικίσεις. Ἐν γένει δὲ ὅσα ποικιλωτέρα ἦτο ἡ συλλογὴ τῶν ριπίδιων τόσοσιν εὐτοχευτέτερα ἐθεωρεῖτο ἡ γυνὴ, τόσοσιν περισσύτερον ἐθαυμάζετο παρὰ τῶν ἄλλων. Ἡ ὄραία Ninon de Lenclos εἶχε τὰ λαμπρότερα ριπίδια τῆς ἐποχῆς τῆς. Ἐν μάλιστα τοῦτον περιγράφεται ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν. Ἐπ' αὐτοῦ ἦτο ἀπεικονισμένη ὀλόκληρος σκηνή ἐκ τῆς "Ἐλευθερωθείσης Ἰερουσαλῆμ" τοῦ Τάσσο.

Ἐκραγείσης τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως τὰ ριπίδια ἔλαβον καὶ αὐτὰ πολιτικὸν χαρακτῆρα καὶ εἶχον παραστάσεις περὶ τῆς Ἐθνικῆς συνέλευσεως καὶ ἄλλων σκηνῶν τῆς τότε ἐποχῆς. Ἐπὶ ἐνὸς ριπίδιου ἦτο ἀπεικονισμένη ἡ ἀποθέσις τοῦ Μιραβώ· ἐν τῇ μέσῃ ἵστατο ἡ εἰκὼν τοῦ ῥήτορος μὲ τὴν ἐπιγραφὴν· "Θά πολεμήσω ὅλους τοὺς στασιαστὰς ὄλων τῶν κομμάτων." Περὶ δὲ τὴν εἰκόνα παρίσταντο σκηναὶ ἐκ τοῦ βίου τοῦ Μιραβώ. Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς πρώτης ὑπατίας τοῦ Ναπολέοντος ἦσαν ἐν χρῆσει ριπίδια ἐκ ξύλου, μετάλλων, ἐλέφαντος, ἐν ᾧ ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας εἰσήχθησαν ριπίδια ἐκ γελίου (écaille) μὲ παραστάσεις ἐκ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς καὶ Ῥωμαικῆς ἱστορίας. Μετ' ὀλίγων τὰ ἀλεξήλια ἤρξαντο παραγκωνίζοντα τὰ ριπίδια, τὰ ὅποια ἐφαίνοντο μόνον εἰς χοροὺς καὶ εἰς ἐσπερίδας. Ὁ συρμὸς τῶν ριπίδιων ἐγενικεύθη πάλιν κατὰ τὴν δευτέραν γαλλικὴν αὐτοκρατορίαν, καὶ ἡ διεθνὴς τῶν Παρισίων ἐκθεσις τοῦ ἔτους 1867 πλείστα ὄσα περιεῖχεν εἶδη ριπίδιων ἀπὸ τῶν πολυτελεστέρων μέχρι τῶν ἀπλουστέρων καὶ κοινῶν. Ἡ βιομηχανία τῶν ριπίδιων ἐν Γαλλίᾳ εἶναι ἡ μόνη, ἡ συναγωνιζομένη ἐπιτυχῶς πρὸς τὴν κινεζικὴν, ἂν καὶ ἐσθῆτως ἐν Βιέννῃ καὶ ἐν Βερολίνῳ ἡ κατασκευὴ ριπίδιων μεγάλας ἐποιοῦσα προόδους. Σήμερον τὰ ριπίδια εἶναι πάλιν ἐν χρῆσει, καὶ τὰ εἶδη αὐτῶν εἶναι πολλὰ καὶ ποικίλα τινὰ μὲν κατὰ μίμησιν ἀρχαίων σχημάτων, ἀλλὰ δὲ νέας ἐφευρέσεως.

Ἰνδικὸν ριπίδιον.

Ῥιπίδιον τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου ΙΔ΄.

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΒΕΑΤΡΙΚΗΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ.

(Μετὰ δύο εἰκόνων, βρα σελ. 104.)

ΕΝ μέσῳ μεγάλης σορροῆς κόσμου καὶ ὑπὸ οὐρανὸν ἀνέβη καὶ ἐκτάκτως μεσιδιῶντα ἐτετέσθη παρὰ τὸ Λονδίον ὁ γάμος τῆς πριγκηπίσσης Βεατρίκης, νεωτέρας θυγατρὸς τῆς βασιλείσσης τῆς Ἀγγλίας μετὰ τοῦ

πριγκηπὸς Ἐρρίκου Βάττεμβεργ, ἀδελφοῦ τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας. Τὸ συναίεσιν τοῦτο εἶναι σύνδεσμος ἔρωτος, ὡς ἀναφέρουσι αἱ ἀγγελικαὶ ἐφημερίδες, διότι ἡ πριγκηπίσσα Βεατρίκη, μενίνασα ἀνόπανδρος μέχρις ἡλικίας 27 ἔτων, δὲν ἀπεφασίχε νὰ δώσῃ τὴν χεῖρά της ἡ εἰς ἄνδρα, ὃν ἤθελεν ἀληθῶς ἀγαπήσει. Διεψεύσθη οὕτως ἐν μέρει ἡ ἀρχή, ὅτι τὰ ἡγεμονικά συναιεσία εἶναι συμπάσεις οἰκογενειακά, συνομο-

λογοῦμαι ἢ χάριν πολιτικῆς ἀνάγκης ἢ χάριν συμφέροντος. Ἡ πριγκηπίσσα Βεατρίκη ἦτο κόρη φύσεως ῥωμαντικῆς καὶ πολλοὶ ὑπῆρξαν μάρτυρες τοῦ ἁπλοῦ καὶ ἀφελοῦς βίου ὃν διήγειν οὐ μόνον ἐν ταῖς ἀνακτοραῖς τοῦ Λονδίνου ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς ὄραις ἐπαύλας, ἐνθα συνώδευε τακτικῶς τὴν μητέρα της, τὴν βασιλίссαν. Ὅτι ἡ πριγκηπίσσα Βεατρίκη ἦτο ἡγεμονόπαις μεμορφωμένη καὶ φιλόμοους ἀπεδείχθη ἐσθῆτως

διὰ τοῦ κομφότατου λευκόματος, ὅπου ἐξέδωκε, καὶ ἐν τῷ καὶ ποιήματά της καὶ εἰκόνες της ἐδημοσιεύθησαν. Τὰ ἰδιαιτέρως της θωμάτια ἐν τοῖς ἀνακτόροις διεκρίνοντο διὰ τὴν κομψότητα καὶ φιλοκαλίαν, καὶ ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ της, περιέχοντι ἐκλεκτὴν βιβλιοθήκην καὶ πλείστα ὄσα ἔργα τέχνης, διήρξουν τὰς πλείεστας τῆς ἡμέρας της ὄρας, εἴτε ἀναγιγνωσκούσα, εἴτε γράφουσα ἢ καὶ καταγινομένη εἰς τὸ κλειδοκώμβανον. Τὸ ἰδιαιτέρον τοῦτο σπουδαστήριον παριστᾷ ἡ μία τῶν ἡμετέρων εἰκόνων σήμερον. Τοιαύτη κόρη, ἀπηλλαγμένη πάσης κοσμητικῆς ματαιότητος, ἦτο ἐπιπλέον ἐπὶ ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ τοῦ βίου της θῆματι ἠθέλε συμβουλευθῆ τὴν καρδίαν της μάλλον ἢ τὰς ἐξωτερικὰς ἐπιδείξεις. Τοῦτο καὶ ἔπραξε. Βεβαίως μὲλῆ τινὰ της οἰκογενείας της ἕσειαν ὀλίγον τὴν κεφαλὴν θεωρήσαντα τὸ συνοικεῖον ὡς δυσσταμίαν· ἀλλὰ λέγεται ὅτι αὐτὴ ἡ μήτηρ της, ἡ βασίλισσα, τὴν ἐνίσχυον εἰς τὴν ἐκλογὴν της καρδίας της. Μήπως καὶ αὐτὴ ἡ βασίλισσα Βικτωρία δὲν ἔπειτα πρὸ ἐπὶ τὴν χεῖρά της εἰς τὸν ἐκλεκτὸν της καρδίας της; Ὅπως ποτ' ἂν ἦ, ὁ γάμος ἀπεφασίσθη καὶ ἐτελέσθη. Μεγάλα ἐγένοντο πρὸς τοῦτο προπαρασκευαί' ἡ ὁδὸς ἡ πρὸς τὴν βασιλικὴν ἐπαυλὴν καὶ πρὸς τὴν μικρὰν ἐκκλησιαν τῆς Βιπιγγάμης, ἔνθα ἐτελέσθη τὸ μυστήριον, ἄγρουσα, ἤτο μεγαλοπρεπῆς διευσκευασμένη· ὅλα τὰ ἐλλειμνευμένα πλοῖα ἦσαν σημαυστόλιστα διὰ λευκῶν σημάτων καὶ στεφάνων· ὅλα αἱ οἰκίαι, πρὸ τῶν ὁποίων ἐμελλε νὰ διέλθῃ ἡ γαμήλιος πομπή, ἦσαν κεκοσμημένα διὰ ποικιλοχρόνων σημάτων. Περὶ τὴν μεσημβριαν ἐφθασαν ἐκ Λονδίνου οἱ προσκεκλημένοι, οἱ μὲν πολιτικοὶ μὲ τὰ παράστημά των, οἱ δὲ στρατιωτικοὶ μὲ τὰς μεγάλας στολὰς των· διεκρίνετο δὲ ἐν μέσῳ τῶν τελευταίων τούτων ὁ ἄριτος ἐξ Αἰθιόπιου ἐπανελθὼν ἀρχιστρατήγος λόρδος ΒόλσελεϿ. Μικρὸν μετὰ τὴν μεσημβριαν ἐσχηματίσθη ἡ πομπὴ ἐξεληθεύσα ἐκ τοῦ βασιλικοῦ μεγάρου τῆς Ὀσθόρνης. Τὴν τιμητικὴν φρουρὰν ἐπέτει Σκωτικὸν τάγμα μὲ τὴν ἐγχωριαν αὐτοῦ στολὴν. Προσπερῶντο οἱ ξένοι προσκεκλημένοι· μετ' αὐτοὺς ἦρχοντο μὲλῆ τινὰ της βασιλικῆς οἰκογενείας, ἐν οἷς καὶ αἱ τέσσα ἀπάνωμοι της μελλονόμοιοι, ὅλα ἀνεψία αὐτῆς. Ἐίπειτο ὁ γαμβρός, πρίγκηψ Βάττερμπεργ, ἐν τῇ λευκῇ τῶν θωρακωφόρων στολῇ. Ὅμως ἐισελθόντος τοῦ γαμβροῦ εἰς τὴν ἐκκλησιαν παρετάθησαν αἱ ἀπάνωμοι παρὰ τὴν θύραν, ὅπως ὑποδείχθησιν τὴν νόμωφιν, ἧτις εἰσῆλθον εἰς τὸν Ναὸν συνοδουμένη δεξιὰ μὲν παρὰ της βασιλισσῆς, ἀριστερὰ δὲ παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ της, πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας. Ἡ βασίλισσα ἐφόρει μαῦρον μεταξωτὸν φόρεμα μετὰ τριχάπτων καὶ μικρὸν στέμμα ἐξ ἀδάμαντων ἐπὶ της κεφαλῆς· ὁ δὲ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας ἐφόρει τὴν στολὴν στρατάρχου. Ἡ λευκὴ ἐσθῆς τῆς νόμωφιν διεκρίνετο διὰ τῶν πολυτελεστάτων τριχάπτων, αὐτῶν τούτων, τὰ ὅποια ἐφόρει αὐτὴ ἡ βασίσισσα πρὸ 45 ἐτῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου της. Συνοδουμένη ὑπὸ τοῦ λαμπροῦ ἐμβατηρίου τοῦ Μενδελσόνως εἰσῆλθεν ἡ συνοδεία εἰς τὸν ναὸν, ἐνθα εὗρισκοντο ἦδη ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καντερβυρίας, ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Winchster, οἱ ἐφημέριοι τοῦ Οὐίνδασρ καὶ τῆς Βιπιγγάμης. Τὸ μυστήριον ἐτελέσθη ἐν μέσῳ ἄκρας ἡσυχίας· εὐθὺς μετὰ ταῦτα οἱ νεόνυμφοι ἐδέχθησαν τὰ συγχαρητήρια τῶν παρευρεθέντων, καὶ ἡ πομπὴ σχηματισθεῖσα ἐκ νέου ἐπανῆλθεν εἰς τὸ μέγαρον τῆς Ὀσθόρνης, ἐν τῷ καιρῷ τοῦ ὁποῖου κήπη παρετάθη ὑπὸ κομψοτάτας σκηνῆς πλούσιον ἄριστον. Ἡ ὅλη τελετὴ ἐγένετο οσμωπρεπῶς, δὲν εἶχεν βῆμας τὸν τύπον ἐπισήμου τελετῆς· διὸ καὶ οὐδεὶς τῶν ξένων πρέσβων παρευρέθη. Τὸ

ἐσπέρας ἐκτὴ λαμπρὸν ποροτέγγημα, καὶ οἱ νεόνυμφοι ἀπῆλθον εἰς πλησιόχωρον τινα ἐπαυλιν, ἐνθα ἔθ' ἀεῖσθαι τὸν λεγόμενον "μήνα τοῦ μέλιτος." Πλούσια ἦσαν, ὡς εἰκόσ, τὰ ὄωρα, τὰ ὅποια ἔλαθεν ἡ πριγκήπισσα Βεατρίκη παρὰ τῶν συγγενῶν της· προσεβῆρε ἐν αὐτοῖς τὸ καλλιτεχνικώτατον ῥηπίδιον, τὸ ὅποσον τῇ ἐδωκεν ἡ βασίλισσα Βικτωρία. Τὸ ῥηπίδιον τοῦτο, οὗ τὴν εἰκόνα παραθέτομεν, εἶναι ἐκ λευκοῦ ἀτλαζωτοῦ ὑφάσματος, ἐφ' οὗ ὑπάρχει ὠραιότατῃ γραφῇ, παριστάσα ἔρωτας συμπελοκομένους καὶ πιστώντας· εἰς τὸ βάθος φαίνεται ἡ βασιλικὴ ἐπαυλὶς τῆς Ὀσθόρνης. Ἡ λαβὴ τοῦ ῥηπιδίου εἶναι ἐξ ἐλέφαντος κεκοσμημένη διὰ ἀδάμαντων καὶ πολυτετῶν λίθων. Κομψοτάτῃ ἐξ ἐλέφαντος, ποῖς χρησιμοποιεῖται εἰς διατήρησιν τοῦ θαυμασιού τούτου καλλιτεχνήματος. Ἐκτὸς τούτων αἱ Κυρία τῆς Λιβερπόλως καὶ τῆς Κέντης προσέφερον τῇ νεονύμωφιν ὀγκωδοστάτους γαμήλιους πλακούντας, ἀληθῆ ἀριστοτεχνήματα τῆς Κακαροπλαστικῆς. Γνωστὸν εἶναι ὅτι ἐν Ἀγγλίᾳ ὁ πλακοῦς εἶναι ὁ ἀπαραίτητος ὑπαὸς παντός γάμου.

Η ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤ' ΑΥΤΗΝ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΑ ΚΑΙ ΕΝΕΣΤΩΤΑ.

Υπό Γρηγορίου Γύτρω, Ἀρχιμανδρίτου, Λεσβίου

(Συνέχεια.)

ΕΥΧΥΧΕΙΣ, ἀληθῶς, ἔσσονται αἱ Ἀθῆναι καὶ ἅλλα πόλεις μικραὶ καὶ μεγάλαι τῆς κοινης ἡμῶν πατρίδος, όταν ἀξιοθώσῃ ν' ἀπολαύσωσι γυναικῆς Ἑλληνίδας ἐργαζομένης καὶ κοπιώσας ἐξ ἀγάπης εὐλοκιστοῦς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πληθύνον εἰς τὰς φιλανθρωπικὰ καθιδρύματα, ὡς τοῦτο βλέπομεν καὶ θαυμάζομεν ἐν τῇ χριστιανικῇ Εὐρώπῃ, ἔνθα τὸ θεοφρόνουν καὶ ἀειπαλὲς δένδρον τῆς χριστιανισμῆς, παράγει ὁσημέραι τοσοῦτον λαμπρὸς καὶ ὠραίως καρπούς. Τὸ ἐν Ἀθήναις νεώμητον καὶ πάγκαλον θεραπευτήριον ὁ Εὐαγγελισμὸς, τὸ ὀφειλομένον μάλιστα εἰς τὴν χριστιανικὴν εὐσέθειαν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν Ὁλφας τῆς Μεγαλειότητος καὶ σωτῆς Ἁνάσσης τῶν Ἑλλήνων, οὐχ' ἦτον δὲ καὶ εἰς τὰς εὐγενεῖς καὶ πλουσίας τῶν ὁμογενῶν προσφορὰς, τὸ θεραπευτήριον τοῦτο, ἀναμφιδόλως, προώρισται, ὡς πρότυπον καὶ ὑπογραμμὸς, ἀλλὰ καὶ ὡς πηγὴ χαριτόδωτος, τοῦ χρόνου προϊόντος, νὰ διαχύσῃ ἐπὶ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα τὰ σωτήρια νάματα τῆς χριστιανικῆς φιλανθρωπίας καὶ ἀγαθοποιίας· ἀλλὰ καὶ διὰ τὴ οὐχί; ἀφ' οὗ τὸ πρῶτον καὶ πενιχρὸν ὑπερῶν τοῦ Saint Servan, διακονοῦμενον ὑπὸ τοῦ πτωχοῦ ἀλλὰ φιλοχρίστου Φιλανθρώπου Ἰερῆως de Pailleur καὶ τῶν πτωχοτέρων μικρῶν ἀδελφῶν τῶν ἀπώρων, Μαρίας Ἐφημέριας καὶ Μαρίας Ἀγίουστίνας τῶν αὐοίδμων, ἀληθῶς, γυναικῶν, παρήγαγε πολλὰ καὶ λαμπρὰ τῆς φιλανθρωπίας ἀκαταμήματα ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἄλλαχοι, ἐν οἷς σήμερον γηροκομοῦνται καὶ θεραπεύονται χιλιάδες ἀπώρων γερόντων, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν; Μετὰ μεγάλῃ χαρὰς καὶ εὐχαριστίας ἡκούσθη καὶ ἐγράφον πρὸ τινος καιροῦ, εἰς τὰς Ἑλληνικὰς ἐφημερίδας, ὅτι οἱ ὁσιώτατοι μοναχοὶ καὶ ἱερομόναχοι τῶν ἱερῶν μοναστηρίων τοῦ ἁγίου

ὄρους, τοῦ Σινᾶ, τοῦ μεγάλου Σηγλαίου, τῶν σεβασμίων καὶ πλουσίων Μονῶν τῆς Κύπρου, τῆς Κρήτης, τῆς Θεσσαλίας καὶ ἄλλων ἱερῶν μικρῶν καὶ μεγάλων τῆς ἡμετέρας πατρίδος, οἱ Ἕλληνας μοναχοὶ (οἱ ἀείποτες διακρίβέντες, ὡς φιλόχριστοι καὶ φιλοπάτριδες μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου) τῇ πρωτοβουλίᾳ καὶ τῇ ἀγαθῇ θελήσει τῶν σεβασμίων ἡγουμένων καὶ προηγουμένων, καὶ τῇ εὐλογίᾳ καὶ εὐδοσίᾳ τῶν Ἰεραρχῶν καὶ ἀρχιεπιπέμων τῆς ἁγίας καὶ ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, μετὰ μεγάλῃ χαρᾷ καὶ εὐχαριστίας ἡκούσθη παρὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅτι ἀπεφασίσαν σὺν Θεῷ ἁγίῳ, νὰ ἐπιδοθῶσι καὶ ἥδη, ὅσον τὸ ἐπ' αὐτοῖς, εἰς τὰ κοινωνικὰ ἔργα τῆς πρακτικῆς πίστεως, τυπογραφεῖα, θεραπευτήρια τῶν ἀπώρων καὶ σχολεῖα τῶν ὄρφανων συντηρούντας καὶ ἐν αὐτοῖς ἐργαζόμενοι, μετὰ τὴν ἐπέλευσιν τῶν μοναχικῶν καθηκόντων, ὡς καὶ πρότερον ἐν ταῖς ὀδοηραῖς τοῦ Γένους καὶ τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν, ἐν αἷς ὁ ἱερός καὶ ἀξιοσεβαστός ἡμῶν κληρός, διατέλει ὑπάρχων, ἐπὶ ἑκατονταετηρίδας ὁλοκληρούς, ὁ διδασκαλός, ὁ παρηγορός καὶ ὁ πρόμαχος αὐτῶν, μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς ἀρχόντης! ἄλλοι μὲν πρὸ πάντων διεσώζον τὰ ἑλληνικὰ ἔργματα χάριν τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ πρώτων ἀναγκῶν, καὶ αἱ τούτων μοναὶ ἦσαν τὰ κυριώτερα σπουδαστήρια ἔγραφε μάλᾳ κἀλὼς πρὸ τινων ἐβδόμητον ἐν τῷ Ἐσπέρω, ὁ σοφὸς τοῦ ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου καθηγητῆς Εὐθύμιος Καστόρης, ἐν τῇ περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου ἀξιολόγῳ αὐτοῦ πραγματείᾳ· Ναί, ἀπεφασίσαν οἱ Ἕλληνας μοναχοὶ καὶ αἱ μοναχαὶ ν' ἀφωσιωθῶσι καὶ εἰς τὰ κατὰ ἔργα τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως, οὐχὶ μόνον περὶ ἑαυτῶν μεριμνῶντες, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν πλησίον, παντοστροφῶς, φροντίζοντας καὶ ἀγωνιζόμενοι, ὡς τοῦτο, ἀναντητήτως, ποιῶσιν οἱ μοναχοὶ καὶ αἱ μοναχαὶ ἄλλων χωρῶν χριστιανικῶν, ἐν αὐταῖς τὸ ἀγαθὸν ἐργαζόμενοι καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης πορευόμενοι, καὶ μωρίους κινδύνους μεταῦν ἀγρίων καὶ θαρβάρων ὑπομένοντες, ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, συμφέρους πρὸς τὰς ἑαυτῶν ἀρχὰς καὶ πεποιθήσεις· "πάντα οὖν ὅσα ἂν θέλῃτε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι· οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτούς· οὕτος γάρ ἐστιν ὁ νόμος καὶ οἱ προφήται·" ἐντέλλεται ὁ Θεὸς ἡμῶν (Ματθ. Ζ'. 12) ἄλλως τε δὲ "ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν διάζεσται, καὶ οἱ βίαιοι ἀπαθείουσιν αὐτήν" εἶπεν ἀλλαχοῦ ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου.

Ἄλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον, φίλε ἀναγνώστη, καὶ σύγγνωθι τὴν μικρὰν ταύτην παρέμβασιν, ἐκ τῆς τῶν ἰδῶν συζέσεως καὶ τῆς ῥύμης τοῦ λόγου προσελθούσα.

Οὐχὶ μακρὰν τῆς πόλεως Βούδας καὶ παρὰ τὸν σταθμὸν τῶν πρὸς τὴν Τεργετὴν φέροντος σιδηροδρόμου ἐπὶ θέσεως ὑψηλῆς καὶ στεπνῆς, φιλοδομήθησαν τῇ δαπάνῃ 950,000 φρ. 1) Τὰ Φιλανθρωπικὰ καταστήματα τοῦ Οὐγγρικοῦ ἐρρυθροῦ σταυροῦ, ἅτινα πρὸ τριῶν μηνῶν ἐγκαινίσθησαν, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ βασιλέως, τῆς βασιλισσῆς (ἧς καὶ τὸ ὄνομα φέρουσιν Ἐλισάβετα κληθέντα) καὶ τῶν προδύοντων τοῦ Κράτους καὶ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἥδη λειτουργοῦσιν ὡς ἄριστα, ἐν καιρῷ μὲν εἰρήνης ἀποδεχόμενα ἐπὶ ὠρισμένη πληρωμῇ πάντα προσεργόμενον ἀσθενῇ καὶ πάσχοντα, ἐν καιρῷ δὲ πολέμου, μόνον τοὺς τραυματίας στρατιώτας· ἐξ ἀπώρων μὲν, τιμίων δὲ καὶ εὐρῶστων χηρῶν γυναικῶν καθρετίσθη ἥδη τὸ σῶμα τῶν νοσοκόμεν τοῦ λαμπροῦ τούτου καταστήματος, αἵτινες φοροῦσαι ἴδιον σεμνὸν ἱματισμὸν, καὶ φέρουσαι τὸν ἐρρυθρὸν σταυρὸν τῶν Σωτῆρος τῆς

ἀνθρωπότητος, ἐπὶ τὸ στῆθος καὶ τὴν δεξιὰν χεῖρα, περιέρχονται τὴν πόλιν πρὸς διακονίαν καὶ τῶν κατ' οἶκον ἀσθενῶν ἀποστελλόμεναι, καὶ ἐπιστοπῶσι τὸν σεβασμὸν τῶν ἡμετέρων, ἐπειδὴ πορεύονται, ὅπως ἀνακουφίσωσι τὰς δούνας τῶν ἀδελφῶν.

Καὶ ταῦτα μὲν τὰ ἐν Βούδᾳ ἐκπαιδευτικὰ καὶ φιλανθρωπικὰ καθιδρύματα, ἐκ δὲ τῶν ἀρχαιότερων ἱερῶν αὐτῆς ἐκκλησιῶν, ἡ καθεδρικὴ Ἐκκλησία τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, φιλοδομήθη εὐθὺς μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν Μογγόλων (1341), ὁπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Οὐγγαρίας Βελα τοῦ Δ'. καὶ ἀκολουθῶς ὑπὸ τοῦ κλεινοῦ βασιλέως Ματθῆ τοῦ Α'. ἀνεκαινίσθη καὶ ἐξωραίσθη μεγαλοπρεπῶς (1422)· ἐν τῇ ἀγίᾳ ταύτῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Βούδας, ἐστέφοντο ἀνεκάνθη οἱ χριστιανοὶ βασιλεῖς τῆς Οὐγγαρίας, καὶ μετὰ τρεῖς περίπου αἰῶνας μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ὄθωμανῶν κατάλησιν τῆς Οὐγγρικής βασιλείας, ἐστέφθη τελευταῖον (1867) ἐν αὐτῇ νόμιμος βασιλεὺς τῶν Οὐγγρῶν Φραγκίσκος Ἰωσήφ ὁ Α'. ὁ τῆς Αὐστρίας αυτοκράτορας, καὶ βασίλισσα τῆς Οὐγγαρίας ἡ σύζυγος αὐτοῦ καὶ αυτοκράτειρα Ἐλισάβετ. Ἐπὶ 150 χρόνους ἡ περιώνυμος αὕτη Ἐκκλησία τῆς Θεοτόκου διετέλεσεν ὑπάρχουσα Ὄθωμανικὸν τέμενος, ἀφ' ἧς ὄρας ὁ προορηθείς κατακτητῆς τῆς Βούδας Σουλτάνος, ἐπέλεσεν ἐν αὐτῇ τὴν ἐσπερινὴν αὐτοῦ προσευχὴν. Μετὰ δὲ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ὄθωμανοῦ, ἐγένετο αὐτὴ νὰς χριστιανικὸς, ἀποσεβέντων μόνον τῶν ἐν αὐτῇ κερυσομένων ἐδαφίων τοῦ κοραίου.

Ἐν δὲ τῇ Πέστη, εἰς ἣν καὶ μεταβαίνομεν ἥδη ἀπὸ τῆς Βούδας, ἡ καθεδρικὴ ὠσαύτως Ἐκκλησία τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (Stadt-Pfarrkirche zu Maria Himmelfahrt) φιλοδομήθη τὸ 1507· ἐπὶ τουρκοκρατίας διετέλεσεν ὑπάρχουσα καὶ αὕτη Ὄθωμανικὸν τέμενος. Τὸ δὲ 1725 μετὰ τὴν ἀπέλευσιν τῶν Ὄθωμανῶν, ἀνεκαινίσθη, ἐμεγαλύνθη καὶ ἐγένετο ἡ μητροπολιτικὴ Ἐκκλησία τῆς πόλεως.

Παραπλεύρως δὲ τῆς καθολικῆς ταύτης Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῆς κεντρικωτέρας καὶ ὠραιότερας ὄχθης τοῦ Δουνάδεω, καὶ πρὸ τῆς δεινροστολίτου καὶ καί φερωνόμου πλατείας τοῦ κλεινοῦ καὶ ἔθνικοῦ ποιητοῦ τῆς Οὐγγαρίας ΡΕΠῆΕ, οὗ τινος πρὸς τριετίας ἥδη ἀνηρέθη ἐν αὐτῇ, ἐθνικῆ συνεισφορᾷ μεγαλοπρεπῆς ἀνδρίας, πρὸ τῆς ὠραίας ταύτης πλατείας ὑπάρχει ἡ ἡμετέρα ἑλληνικὴ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, τὸ 1790 σωτήριον ἔτος οἰκοδομηθεῖσα τῇ φιλοτιμῳ δαπάνῃ τῶν ἐνταῦθα ἀποίκων Ἑλλήνων, ἐκ Μακεδονίας τὸ πλείστον ὁρμωμένων. Ἐν ἄλλῃ εὐκαρίᾳ ἐγράφωμεν ἐν τῷ Ἐσπέρω τὰ θέοντα περὶ τῆς λαμπρᾶς καὶ θεοπροπεῦς ταύτης Ἐκκλησίας· σήμερον δὲ χάριν ιστορικῆς ἀκριβείας, ἐξ ἀντιγράφου, ὅπου εὐρόμεν εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς ἡμετέρας κοινότητος (τῇ εὐμνεσίᾳ τὸ ἀπὸ τσαρρακοκρατίας ἀξιοσεβάστου γραμματέως αὐτῆς καὶ προέδου νῦν τῆς Ἑλλάδος Ἀλεξάνδρου Χαρίση), δημοσιεύομεν τὴν παρὰ ἡμετέρας ἀντιγράφου ἀπομνημονεύουσαν ὑπὸ τῆς Αὐστρίας Ἰωσήφ ὁ Β', τὸ 1784 ἐκ Βούδας εἰς Πέστην μετόχησεν τὸ νῦν ἀκμάζον καὶ ἀγαλόκαρπον οὐγγρικὸν Πανεπιστήμιον, ἔχον 82 ἐπιστήμονας καθηγητὰς τακτικοὺς καὶ ἐκτάκτους, 77 ὑψηφηγὰς καὶ τὸ ἔτος τοῦτο 3355 φοιτητὰς Οὐγγρῶν, Γερμανοῦς, Ἑλλήνων, Ἰουδαίους, Σέρβους, Ρουμίνους, Κροάτας καὶ Σλοβάκους (ἐξ' ὧν οἱ 900 Ἰσραηλίται). Καὶ ἐτήσιον μὲν εἰσόδημα ἀπὸ τῆς παρουσίας αὐτοῦ ἔχει τὸ Οὐγγρικὸν Πανεπιστήμιον 300,000 φρ. ἀπὸ δὲ τῆς ἐπιχορηγίας τῆς Κυβερνήσεως 900,000 φρ. Τὸ Πανεπιστήμιον συντηρεῖ καὶ τῆς μικρᾶς καὶ στενοχώρου αὐτῶν Ἐκκλησιαστικῆς (κῆνιθνικῆς ungarische Statthaltereie), ζήτουδυν τὴν ἄδειαν, ὅπως, ἰδίᾳ δαπάνῃ, οἰκοδομήσωσι καὶ συντηρήσωσιν ἀξιοπρεπῶς, ἑκκλησιᾶν ὀρθόδοξον Ἑλληνικὴν.

Hochblöbliche Königliche ungarische Statthaltereie.

Bekanntlich bestehen die Einwohner in Pest, welche sich in der griechischen nicht unirten Kirche bekennen, aus zweierlei Nationen,

nämlich aus Illirischen (Raitzischen) und der Griechischen; beide Nationen haben eine und die nämliche Kirche, jedoch eine ganz verschiedene Sprache. Dieses bewog daher die Unterzeichneten, sich an eine Hohe Stelle zu wenden und zu bitten, Hochdieselbe geruhe denselben gnädigst zu erlauben, dass sie eine eigene Kirche in Pest erbauen und unterhalten dürfen. Dem obigen Ersuchen fügen die Unterzeichneten folgende Gründe bei:

1) Die in Pest vorfindige illyrische Kirche haben die Illyriar blos für sich erbaut, und sie ist für beide Nationen zu klein.

2) Dass auch den Unterzeichneten, gleich den anderen Nationen, gleichfalls eine besondere Kirche und Priester zugestattet würde, und dies um so mehr, da die Unterzeichneten nach dem hier

3) sub A. anschließigen Verzeichnisse schon dormalen 125 ansässige Familien (worunter sich sogar 6 adelige befinden) und 521 Seelen ausmachen, ohne die bei den gegenwärtigen Türkenkrieg in diese Gegend (in Pest) geflüchteten Griechen hieher zu rechnen. Endlich:

4) Sind Unterzeichneten im Stande ohne ihre geringste Entkräftung, oder Nachtheil der Contribution ihre eigene von den Raitzen ganz abgesonderte Kirche zu unterhalten, und dies um so mehr, da die 125 bürgerliche Familien, worunter die meisten sich mit dem Commerz abgeben und vermögliche Handelsleute sind, mit leichter Mühe ihre Kirche und Priester werden unterhalten können.

Ofen, den 6ten November 1785.

Sämmtliche Einwohner Griechischer Nation in Pest.

Οἱ ἐν Πέστη ὀρθόδοξοι Ἕλληνες·	
M. Σαζήνη.	᾽Οδ. ᾽Ράλλης.
K. Λύκας.	Θ. Δούκας.
᾽Αλ. Λέπφωας.	N. Μουροῦζης.
᾽Αντ. Μαλάκας.	N. Ἀργέντης.
Δημ. Μουράτης.	Ἰω. Χαρίσης.
G. Σακελλᾶριος.	K. Μουρζῶνης.
G. Γικέλας.	Στ. Μάνος.
	Π. Τεργίης.

(Ἐπονταί πολλὰ ἄλλα ὀνόματα.)

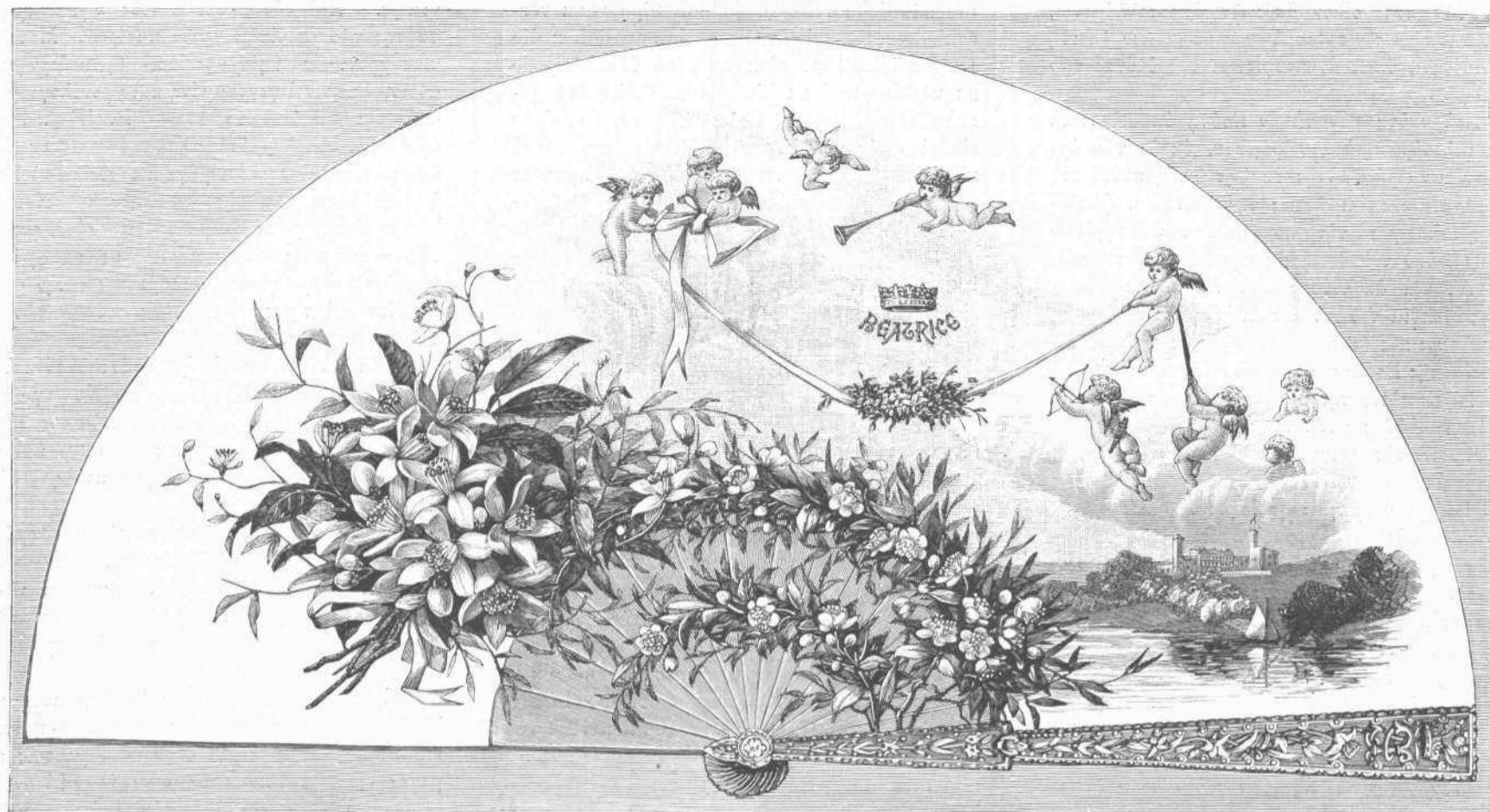
Ἐν τῇ ἀναφορᾷ ταύτῃ δηλοῦσιν, ὅτι οἱ ἐν Πέστη ὀρθόδοξοι Ἕλληνες ἀπὸταὶ καὶ κτηματία, 125 εὐκαταστάτους οἰκογενεῖας (bürgerliche und ansässige Familien) ἀποτελοῦντες (ὧν αἱ πέντε εὐγενεῖς οἰκογένειαι, ἐξ εὐμνεσίας καὶ χάριτος βασιλικῆς) καὶ 521 ψυχὰς, ἐκτὸς τῶν ἐκ Τουρκίας ὁσημέραι προσερχομένων προσφύγων Ἑλλήνων, ἐνεκα τῶν συνεχῶν τουρικῶν πολέμων, μὴ δυνάμενοι νὰ συνεχλησιαζῶνται μετὰ τῶν ὁμοδόξων Ἰλλυριῶν (δηλ. τῶν Σέρβων, οὕτω τότε καλούμενων, Ilirischen oder Raitzischen), ἐνεκα τῆς διαφορᾶς τῆς γλώσσης καὶ τῆς μικρᾶς καὶ στενοχώρου αὐτῶν Ἐκκλησιαστικῆς (κῆνιθνικῆς ungarische Statthaltereie), ζήτουδυν τὴν ἄδειαν, ὅπως, ἰδίᾳ δαπάνῃ, οἰκοδομήσωσι καὶ συντηρήσωσιν ἀξιοπρεπῶς, ἑκκλησιᾶν ὀρθόδοξον Ἑλληνικὴν.

Ἐπειτὴ οἱ Ἕλληνοὶ Ἰερέως καὶ τῶν ἄλλων κληρικῶν, ζητοῦσι ταπεινῶς τὴν ἄδειαν τῆς οἰκοδομῆς, καὶ ὡς τίμιον πολίται θεοταῖοι, ταύτοχρόνως, τὴν βασιλικὴν Οὐγγρικὴν ἀντιβασιλείαν, ὅτι οἱ ὑποφαινόμενοι Ἕλληνες κάτοικοι καὶ κτηματία ἐν τῇ Πέστη (Bürger von Pest) ἔμποροι, κτηματία καὶ εὐποροὶ ὄντες, οὐδόλλως θὰ στενοχωρηθῶσιν εἰς τὴν ἀπίειαν τῶν βασιλικῶν φόρων, ἐξαυτοῦμενοι ἥδη τὴν ἄδειαν πρὸς τὴν οἰκοδομὴν καὶ τὴν συντηρήσιν ἑκκλησιαστικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ οὕτως μὲν ὁ νοῦς τῆς ἀναφορᾶς ταύτης τῶν αὐοιδύμων ἡμῶν πατέρων. Μετὰ δὲ τίνα χρόνον, ἐδόθη ἡ τῆς βασιλικῆς κυβερνήσεως ἄδεια, λατινιστὶ γερραμμένη καὶ χρονολογούμενη ἀπὸ τῆς 22 Ἰουνίου 1786 (Ἰδ. Ἐσπέρω αριθ. 82), φιλοδομήθη, τῇ δαπάνῃ 110 χιλιάδων φρ., καὶ ἀπετέλεσθη ἐγκαινίσθησα τὸ 1790 ἡ ἐνταῦθα περικαλλὴς ὀρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἔχουσα ἥδη ἑναιούσιον εἰσόδημα ἐκ τῆς κτηματικῆς αὐτῆς παρουσίας τριοχίλια χρυσᾷ εἰκοσάφραγμα, ὀφειλόμενα εἰς τὴν φιλοπατρῖαν καὶ τὴν χριστιανικὴν εὐσέθειαν τῶν ἐνταῦθα ὁμογενῶν.

Ἄξια δὲ μνηεῖα ὑπάρχει ἐνταῦθα καὶ ἡ ἐν Πέστη μεγάλῃ τῶν Ἰουδαίων Συναγωγῇ, ἀπὸ τε τοῦ μεγέθους καὶ τοῦ κάλλους αὐτῆς μαρτυροῦσα τὸ πολὺ πλῆθος (80,000) καὶ τὸν μέγιστον πλοῦτον τῶν φιλέργων καὶ φιλοθέων υἱῶν τοῦ Ἰσραήλ.

Καὶ ἐκπαιδευτικὰ μὲν καταστήματα ὁμοῖα καὶ ἰδιωτικά, ἐν οἷς ἀποκλειστικῶς καὶ κατὰ νόμον τῆς Οὐγγρικῆς Βουλῆς, ἐπικρατεῖ νῦν ἡ Οὐγγρικὴ γλώσσα, καὶ οὐχὶ ἡ Γερμανικὴ καὶ ἡ λατινικὴ, ὡς πρὸ τινων ἑναιούτων, ὑπάρχουσα ἐν Πέστη τὰ ἀκόλουθα·

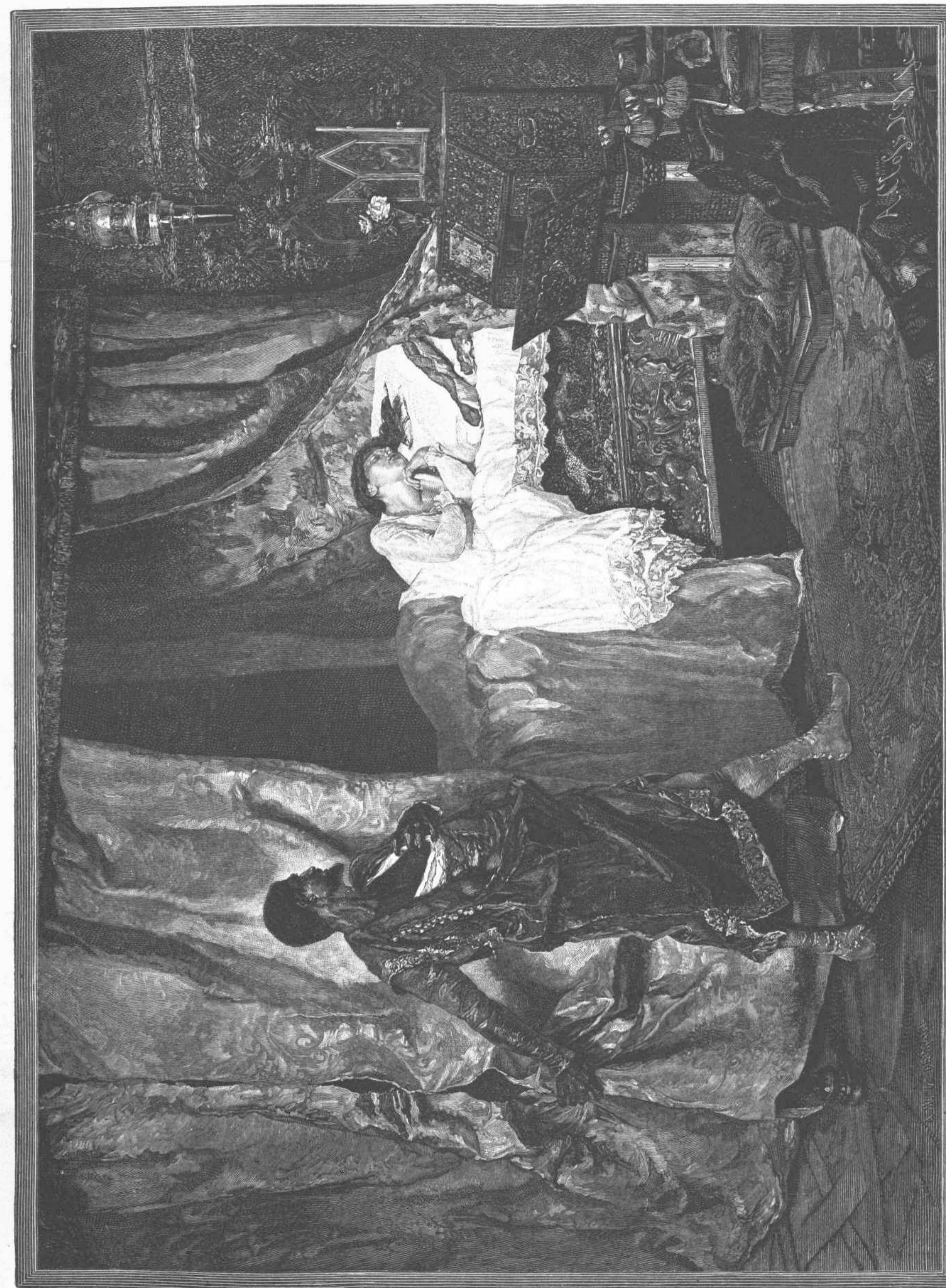
α') Τὸ βασιλικὸν Οὐγγρικὸν Πανεπιστήμιον, "Kiraly Magyar Tuemany-egyetem-universitas", ὡς ἐπιγράφεται οὐγγρῆστί, χροσῆς καὶ μεγάλοις γράμμασιν, ἐπὶ τὴν μετὰ τὴν ἄρξιν εἰσόδου. Μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Τούρκων κατάλησιν τοῦ Οὐγγρικοῦ βασιλείου (1526), ἐξηφανίσθησαν, ταῦτοχρόνως, πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ τὰ τρία οὐγγρικά Πανεπιστήμια τῆς Βούδας, τοῦ Ποσονίου καὶ τῶν Πενθηθαιλικῶν. Ὑστερον δὲ μετὰ παρέλευσιν 109 ἑναιού

ΡΙΠΙΔΙΟΝ, ΔΩΡΘΕΝ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑΝ ΒΕΑΤΡΙΚΗΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ ΤΗΣ.

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΒΕΑΤΡΙΚΗ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ ΕΝ ΤΩ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΩ ΑΥΤΗΣ.

ΘΕΛΛΟΣ ΚΑΙ ΔΕΣΔΕΜΟΝΑ

ἐθρικόως κατὰ τοῦ ἀνθρώπινου γένους, νὰ περι-
φρονῶμεν καὶ ἀποθῶμεν τοὺς μὲν μετὰ τῶν δέ,
χωρὶς νὰ ἔχωμεν αἰσθητὴν ἀνθρώποι δεδεμένοι
τῇ ἰδίᾳ ἀλύσει καὶ καταδικασμένοι εἰς τὰς
ἰδίας θλίψεις, ἀβύθους, ἀθλούς, ἐπιθνήματα, καὶ
οἱ ὅποιοι περικυκλοῦμεν τὴν ὁδὸν ἡμῶν ἐκ θα-
κρῶν, πυρῶν, καὶ αἱμάτων.

ΤΕΛΟΣ.

ΓΟΥΔΑΛΟΥΠΗ.

Διήγημα ἰσπανικόν.

ΠΟΛΛΑΚΙΣ συμβαίνει, μικρὸς σπόρος ἄν-
θους νὰ πέσῃ ἐπὶ σωρῶ σκουπιδίων, νὰ
εὕρῃ ἐκεῖ τροφήν, νὰ ἐλαστήσῃ καὶ νὰ
ἀνοίξῃ τὰ φράια φύλλα ἐνώπιον τοῦ ἡλίου, ὡς
ἐὰν εὑρίσκητο ἐν κήρῳ καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιμελῇ
φροντίδᾳ ἐμπειροῦ κηπουροῦ. Ἐπὶ τοιοῦτου
σωροῦ περιτριμμάτων τῆς ἀνθρώπινης κοινωνίας,
ἀπεριποίητος καὶ ἀπροστάτευτος ἀνεπτύχῃ ἢ
ἢ μικρᾷ κόρῃ Λουδ*, πρὸς τὴν ὅποιαν ἡ τύχη
ὡς κακῆ μητριᾷ ἐφάνη. Καὶ ὅμως ἡ κόρη
αὐτῆ ἐθλάστησεν ὡς φράϊον ἄνθος, καὶ ἐν τοῖς
ὄφθαλμοῖς αὐτῆς, τοῖς ζῳοῖς καὶ εὐθόμοις,
κατωπρίζοντο αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Πατήρ
τῆς ἦτο ὁ γέρον Ἰωσήφ Ματθαῖος. Ἡ ἔτις
τὰ πάντα καθιστᾷ ὑπερβάρῳ, καὶ τοιοῦτον ἀκόμη
πατέρα. Ἡ μικρὰ Λουδ, κληρονομήσασα, φαί-
νεταί, παρὰ τῆς ἀποθανούσης μητρὸς τῆς αἰσθημα
λεπτόν, ἡδονήθῃ οὐ μόνον ἢ ἀνέυρη ἐν τῇ χα-
ρακτῆρι τοῦ πατρὸς τῆς προτερήματα, ἀλλὰ κα-
τώρῳσας, περιποιουμένη τὰ προτερήματα ταῦτα,
νὰ τὸν ἀγαπᾷ· οὐδὲ ἀντήλλασσεν αὐτὸν πρὸς
τὸν πατέρα τῆς φίλης τῆς Κύργιας, ὅστις θεω-
ρεῖτο τὸ πρότυπον τῶν πατέρων, ὅστις ἦτο ὁ
πρώτος ῥάπτῃς τῆς Σεργουσίας, ἰδιοκτητῆς μεγάλῃς
καὶ φραίας οἰκίας, καὶ ὅστις, ὅπερ τὸ οὐσιουδέ-
στερον, ἐξετέλει προθύμως ὅλας τὰς ἐπιθυμίας
καὶ τὰς θελήσεις τῆς θυγατρὸς του. Ἡ Λουδ
δὲν ἐζήλευε μὲν, ἀλλ' εἶχε χαρακτῆρα ὑπερή-
φανον, καὶ ὁσάκις ἢ Κύργια ἐξείρε τὴν καλω-
σύνην τοῦ πατρὸς τῆς, ἢ Λουδ θεωροῦσα τοῦτο
κατηγόριαν κατὰ τοῦ ἰδίου αὐτῆς πατρὸς ἐνό-
μιζε καθήκον τῆς νὰ τὸν ὑπερασπίζηται.

— Ὁ πατήρ μου εἶναι ὀλίγον ἀπότομος,
ἔλεγε, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι φυσικώτατον· δὲν εἶναι
ῥάπτῃς ἀλλὰ στρατιωτικὸς ὑπερέτῃς τὴν πα-
τρίδα του διὰ τοῦ αἱμάτων του, καὶ τοῦτο εἶναι
μεγάλῃ ἀξία. Ἡ πατὴρ του ὅμως τὸν ἀντή-
μιψε δι' ἀχαριστίας καὶ διὰ τοῦτο ἐγείνε μεμ-
ψίμοιρος. Ἐὰν τὸν ἀντῆμιθειν, ὡς ἤεις, τώρα
καὶ πλούσιος θὰ ἦτο καὶ θὰ ἡδύνατο νὰ
μοὶ ἀγοράξῃ ἐνδύματα τόσο πολυτελῆ, ὡς τὰ
ἰδικά σου.

Ἐπὶ τοιαύτην ἔποψιν ὁ γέρον Ἰωσήφ δὲν
ἐφάνετο ἄνθρωπος κακός· ἀλλ' οἱ ἄλλοι δὲν
ἐσκέποντο ὡς ἡ θυγάτηρ του, καὶ ἐθεώρουν
αὐτὸν ἄνθρωπον ἀπότομον καὶ μέθυσον, ὅστις
πρὸ πολλοῦ θὰ ἐκυλίετο ἐν τῇ ἐνδοίᾳ, ἂν δὲν
εἶχε παρ' αὐτῆ ἀγγελίαν, τὴν θυγατέρα του.
Πολλὰ ἐπεχείρησεν ἐν τῇ βίῳ του, οὕτως ἐν
ἐπιτερεῖτο πνεύματος· ἀλλὰ τὰ πάντα τὸσον κα-
κῶς διετέλεσαν, ὡς οὐδέποτε ἡδονήθῃ ἢ ἀπο-
κτίσῃ τι. Κατετάχθη καὶ ὡς ἐθελοντῆς εἰς τὸ
σῶμα τῶν Καρολιστῶν, καὶ τοῦτο ἦτο ὅπερ ἡ
Λουδ ὠνόμαζε τὴν στρατιωτικὴν του ὑπηρεσίαν.
Ἐνόμιζεν ὁ τυχοδιώκτης ὅτι ἐν τῇ στρατῷ
ἐκεῖνον εὐκόλως ἡδύνατο νὰ θησαυρίσῃ· ἀλλ'

* Λουδ, ὄνομα γυναικῆς, ὑποκοριστικὸν τοῦ ὀνό-
ματος Γουδαλούπη.

ἀντὶ νὰ κερδίσῃ τι, ἀπόλασεν ἐν συμπλοκῇ τρεῖς
θακτύλους τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ χειρὸς. Ἡ ἀπό-
λαια αὕτη δι' ἀνθρώπων φίληρον θὰ ἦτο μέγα
δυστύχημα· ἀλλ' ὁ γέρον Ἰωσήφ ἐρειδόμενος
ἐπὶ τοῦ ζήλου, ὃν ἐπεδείξατο ὅπερ σκουπὶ
ἱεροῦ" ἐπερίμενε νὰ τῷ ἀποναμηθῇ ἀνάλογος
τῶν ὑπηρεσιῶν του συντάξαι· οἱ Καρολισταὶ
ὅμως, ἔγοντες φαίνεται ἀνάγκην χρημάτων, οὐδὲ
μίαν ἐδείξαν προθυμίαν νὰ ἐπιχρυσώσωσι τὰ ἤρω-
τησιασμένα μέλη τῶν ὀπαδῶν τῶν· ἐκράτησαν
τὸν Ματθαῖον ἐπὶ τρεῖς μῆνας εἰς τὸ νοσοκο-
μεῖον, καὶ ἀπέλυσαν αὐτὸν ἐκεῖθεν, δώσαντες
αὐτῷ ἔγγραφο, δι' οὗ ἐπιστοποιοῦν ὅτι ὁ κά-
τοχος αὐτοῦ ἦτο ἰκανὸς δι' ὑπηρεσίας, ἐν αἷς
δὲν ὑφίσταται ἀνάγκη τῆς δεξιᾶς χειρὸς. Αὕτη
ἦτο ἡ ἀμοιβὴ τῶν Καρολιστῶν.

Ὁ Ματθαῖος καὶ ἡ μικρὰ του κόρη θὰ ἦσαν
ἡναγκασμένοι νὰ ἐπαύωσι τὸν ἐπιούσιον αὐτῶν
ἄρτον παρὰ τὴν θύραν ἐκκλησίας τινός, ἂν κατὰ
καλὴν σύμπτωσιν δὲν εὑρίσκητο ἐν Σεργουσία ἀρ-
χαῖος ὑπαὸς τοῦ Καρλόου, ἔχων ἐν τῇ πόλει
φραϊὸν μέγαρον. Ὁ πλοῦσιος οὗτος ἀνὴρ ἤκουσε
περὶ τοῦ ἀπομάχου καὶ προσεκάλεσεν αὐτὸν ἐν
τῇ οἰκίᾳ του μετὰ τῆς θυγατρὸς του. Ἡ κόρη
δὲν ἦτο μὲν καλλονή, ἀλλ' οἱ ὄφθαλμοὶ τῆς
εἶχόν τι τὸ εὐλικρινές καὶ ἐμπνέον συμπάθειαν.
Ἡ δυσπιστία, ἣν ἐνέπνευεν ὁ πατήρ μετεβάλλετο
εἰς συμπάθειαν ἀπέναντι τῆς ἀθώας κόρης ὡστε
ὁ πλοῦσιος προστάτης ἔδωκε τῷ ἀπομάχῳ τὴν
θέσιν θυρωροῦ ἐν τῷ μεγάρῳ αὐτοῦ, θέσιν, ἣν
καίτοι ἔχων τὴν χεῖρα ἡρωτηριασμένην ἡδύ-
νατο κάλλιστα νὰ κατέχῃ. Αὕτη ἦτο μεγάλη
εὐτυχία διὰ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, ἀλλὰ παρα-
δόξως πως, μικροτέρα τύχη, προσμεδιόασα
αὐτῷ συγχρόνως, μεγαλειότεραν ἐξήσκησεν ἐπὶ
τοῦ θίου του ἐπιροήν. Ὡς ὅλοι σχεδὸν οἱ
Ἰσπανοὶ, οἱ μὴ τυχόντες βηηλοτέρας μορφώσεως,
καὶ ὁ Ἰωσήφ Ματθαῖος ἠγάπα ὑπερβολικῶς τὰ
τυχερὰ παιγνίδια καὶ ἰδίως τὰ λαχεῖα· ἐπο-
μένως τὴν μικρὰν προκαταβολήν, ἣν ὁ προστάτης
του τῷ ἔδωκεν ἐπὶ τοῦ μηνιαίου μισθοῦ του,
αὐτὸς ἀμέσως ἐθαπάνησεν εἰς ἀγορὰν λαχείου·
ὡς ἐκ θαύματος τὸ γραμματίον του ἐκληρώθη
καὶ αὐθόρῃ τῷ ἐμετρήθησεν εἰς χρυσοῦν ἑκατὸν
πέζος.*) Τὸ ἀνέλπιστον τοῦτο κέρδος καὶ ἡ
ἐν τῷ οἰνοπωλείῳ μετ' ἄλλων φίλων ἑσπερινῇ
διαμονῇ τόσο πολλὸν τὸν παρεζάλισαν, ὡς ἐ-
κόλως παρεκινήθη νὰ παραδεχθῇ σχεδὸν τι
προσθὲν παρὰ τινος τῶν συμποσῶν του. Ὁ
φίλος οὗτος, ἀρχαῖος συστρατιώτης του, ὅστις
οὐδένα ποτὲ εἶχε προστάτην καὶ ὡς ἐκ τούτου
ἦτο περιορισμένος εἰς τὰς ἰδίας αὐτοῦ δυνά-
μεις, εἶχε συλλάβει τὸ σχέδιον νὰ μεταναστεύσῃ
εἰς Ἀθάνα, τὴν Καλιφορναν τοῦ πτωχοῦ ἰσπα-
νικοῦ λαοῦ· ἀλλὰ τὸ σχέδιον τοῦτο δὲν ἡδύνατο
νὰ πραγματοποιηθῇ μέχρις οὗ δὲν εὑρίσκηεν ἀνό-
ητόν τινα, ὅστις νὰ τῷ δανείσῃ τὰ ἀναγκαῖα
πρὸς τοῦτο χρήματα. Ὁ Ἰωσήφ Κανέλος —
οὕτως ὠνομάζετο ὁ ἐπιδόξος μετανάστης — ἐνό-
μιζεν ὅτι εὔρε τοιοῦτον, τὸν ὑπὸ τῆς τύχης
τόσον καταπληκτικῶς εὐνοηθέντα Ματθαῖον.

Ἦν δὲ ὁ ἦ τρία ἀκόμη ποτήρια, ὅπως λάβῃ
τὸ ἀπαιτούμενον θάρρος, ἐξεμιστρηθῆ τῷ ἀρ-
χαίῳ συστρατιῶτῳ αὐτοῦ τὸ σχέδιον, εἰπὼν αὐτῷ
νὰ τῷ δώσῃ τὸ κέρδος του ὡς κεφάλαιον διὰ
τὴν ἐπιχείρησιν, καὶ ὑποσχόμενος αὐτῷ νὰ μοι-
ράσῃ μετ' αὐτοῦ ἐξ ἡμισίας τοὺς θησαυρούς,
ὅς ἤθελε συλλέξει ἐντὸς δεκαετίας ἐν τῷ νέῳ
κόσμῳ.

Καὶ τοῦτο ἐπὶ τέλους ἦτο εἶδος λαχείου,
καὶ διὰ τοῦτο εἰλικυσε τὸ σχέδιον τὸν Ματθαῖον·
ὁ φίλος, ἅμα ἐνοήσας ὅτι ὑποφώσκει ἀκτὶς ἐλ-
πίδος, ὅλην του ἀνέντευξιν τὴν εὐγλωττίαν, ὅπως

*) Ἰσπανικὸν νόμισμα ἀξίας πέντε φράγκων.

λάβῃ ἀμέσως τὴν συγκατάθεσιν τοῦ Ματθαῖου.
Συντελέσαντος τοῦ οἴνου καὶ τοῦ λόγου τῶν
ἄλλων φίλων, προσεκλήθη ὁ ἀπέναντι κατοικῶν
γραφεὺς Δομίγγος, ὅπως συντάξῃ τὸ συμβόλαιον.
Ἐν τῷ συμβολαίῳ ἐτέθη καὶ ὁ ἐξῆς ὅρος· ἐπειδὴ
ὁ Ματθαῖος εἶχε θυγατέρα ἐπατεῖτῃ καὶ ὁ Κα-
νέλος υἱὸν δώδεκα ἐτῶν, καὶ ἐπειδὴ μετὰ πα-
ρέλευσιν δέκα ἐτῶν καὶ οἱ δύο γονεῖς θὰ ἦναι
πλούσιοι, ἀπεφασίσθη κατὰ τὸ ἔθιμον τῶν με-
σημβρινῶν χωρῶν, ἐνθα οἱ γονεῖς συνομολογοῦσι
τὰ συνοικέσια τῶν τέκνων τῶν, νὰ τελεσθῇ καὶ
ὁ γάμος τοῦ υἱοῦ τοῦ Κανέλου μετὰ τῆς θυγα-
τρὸς τοῦ φίλου του καὶ κεφαλαιοῦχοῦ Ματθαῖου.
Ὁ Δομίγγος συντάξας τὸ ἔγγραφο, ὅπερ ἀνα-
γνωσθὲν καὶ ἐκρίθη ἐπιγράφη παρὰ τοὺς πα-
ρόντων καὶ οἱ δύο πατέρες καὶ σύντροφοι, δια-
τελοῦντες ἐν θαθείᾳ κρασκατανόει, ἡναγκα-
λίωθησαν ἀλλήλους εἰς ἄκρον συγκεκμημένοι
καὶ κλαίοντες.

Τὴν ἐπιούσαν δὲ κοινωνήσαντες ἀμφότεροι
εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Φουενσίολας ἐξετέλεσαν
τὰ ἐν τῷ συμβολαίῳ τὰ χρήματα ἐμετρήθησαν
παρὰ τοῦ Ματθαῖου καὶ ὁ Κανέλος λαβὼν αὐτὰ
ἀνεχώρησεν. Οἱ μῆνας, τὰ ἔτη παρήγγοντο
ἀλλ' οὔτε ὁ μετανάστης ἐφάνετο, οὔτε οἱ θη-
σαυροὶ του· ἐν τοσοῦτῳ ὁ Ματθαῖος, βασίζόμενος
εἰς τὴν τύχην του, ἐξηκολούθει ἀγοράζων γραμ-
μάτια λαχείων καὶ καταπαταλῶν τὸν μικρὸν
μισθὸν του εἰς τὴν θύραν κέρδους ὑποθετικοῦ·
ἐπειδὴ ὅμως ὁ μισθὸς του δὲν ἐπῆρκει, ἐνέπεσον
εἰς χεῖρας μικρῶν τοκογλόφων, οἵτινες τῷ προ-
κατέβαλλον τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὴν ἀκρίτον αὐτοῦ
μανίαν χρήματα. Αἱ κληρώσεις διετέλεσαν ἢ
μία τὴν ἄλλην, ἀλλὰ κέρδος οὐδὲν ὡς ἐκ τού-
του δυσθυμία, ὀργὴ καὶ κατάρσα. Καὶ ὁ μετα-
νάστης οὐδέμιαν ἐδίδεν εἰδοῖν· βεβαίως ἦτο
ἀγράμματος ὁ ἴδιος, ἀλλὰ ἡμῶς δὲν εὑρίσκηεν
ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ γραφεῖς, ἵνα τῷ συντάξωσιν
ἐπιστολήν; Ἡ δὲν ἡδύνατο ἢ ἀναβῆσθαι τὴν φρο-
ντίδα ταύτην εἰς τὸν υἱὸν του, ὅστις εἶχε μάθει
γράμματα;

Ταῦτα πάντα ἐσυλλογίζετο ὁ Ματθαῖος καὶ
ἐγίνετο ἔξω φρενῶν ἐκ τῆς ὀργῆς. Διατὶ, ἔλεγε,
νὰ θυσιάσω τὸ πᾶν ὑπὲρ τοῦ ἀτίμου φίλου;
Διατὶ νὰ τῷ δώσω τόσα χρήματα, μετὰ τὰ ὅποια
ἡδύναμην νὰ ἀγοράσω πλεῖστα ὅσα γραμματῖα
τοῦ λαχείου; Ἰώρα μ' ἐγκατέλιπε καὶ ἡ τύχη
— καὶ τοῦτο ἔνεκα τοῦ Κανέλου, τοῦ προδότου,
τοῦ αἰσχροῦ καὶ ἀτίμου φίλου! Καθ' ἑκάστην
ἐπαινεῖτο ἡ ἀδύνη καὶ ἡ ἀνείθεια, καὶ ὁ
γέρον Ματθαῖος κατέφρουεν εἰς τὸ οἰνοπωλείον,
ὅπως λησμονήσῃ ἐν τῷ οἴνῳ τὴν δαινήν αὐτοῦ
θέσιν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΟΒΑΚΟΣ.

(Μετὰ εἰκόνα, ὄρα σελ. 109.)

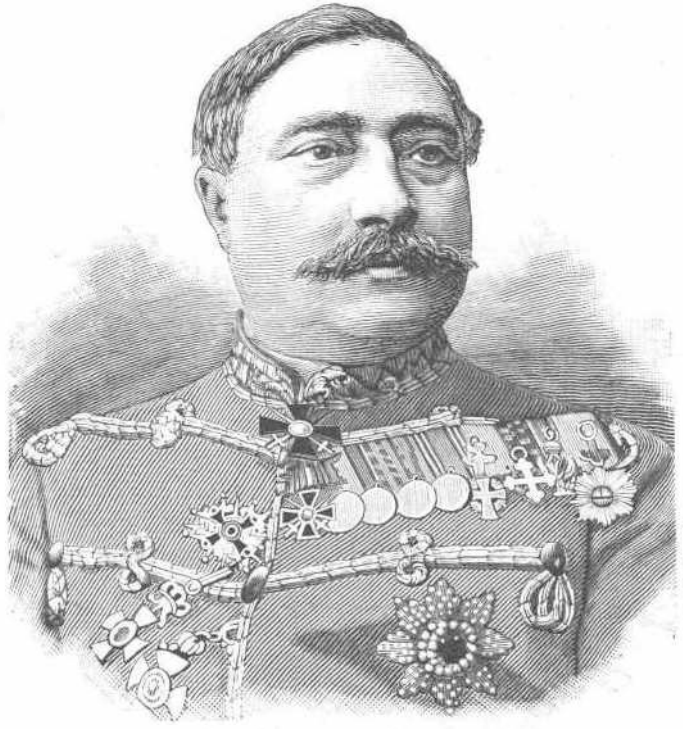
ΕΠΙΣΤΑΤΟΣ ἐφωτάθη ἐν τῇ πόλει ἡμῶν,
παρὰ τῆς γορείας τῶν πολυπληθῶν
φίλων του, τῶν θαυμαστῶν τῆς τέχνης
καὶ τῶν προτερημάτων αὐτοῦ, ἡ εἰκοσιπενταε-
τηρὶς γενναῖο μαχητοῦ, εὐφυοῦς τεχνίτου καὶ
συμβατοῦς ἀνδρός, τοῦ φιλαπάτριδος Ἑλληνοῦ
Ἀλεξάνδρου Κοβάκου.

Παραθέτοντες ἐνταῦθα τὴν εἰκόνα τοῦ περι-
φανοῦς ἡμῶν συμπατριώτου θέλωμεν ἐν ὀλίγοις
σκιαγραφήσαι τὸν πλήρη περιπετειῶν καὶ ἐνόσων
βίον τοῦ ἀνδρός ὅστις ἐκ παιδικῆς σχεδὸν ἡλι-
κίας ἐγκαταλιπὼν τὴν φίλην πατρίδα ἐπεδείξατο
ἐν ἔξῃ γῇ λαμπρὰ τεκμήρια γενναίουφροσύνης,
ἰκανότητος καὶ εὐφροσύνης.

Ὁ Ἀλέξανδρος Ν. Κοβάκος ἐγεν-
νήθη ἐν Ἀθήναις τῷ 1826 ἐνθα λα-
βὼν τὰ πρώτα νάματα τῆς παιδείας
ἡναγκάσθη ἔνεκα τῶν περιστάσεων
ν' ἀπέλθῃ εἰς Ἑρμούπολιν πρὸς τελειο-
ποιήσιν τῶν σπουδῶν αὐτοῦ καὶ
ν' ἀποασθῇ κατόπιν τὸ στρατιω-
τικὸν στάδιον καταταχθεὶς ἐν πρώ-
τοις εἰς τὸ τάγμα τῶν Οὐλάνων τοῦ
Ναυσοῦ. Διακρίθεισιν κατὰ τὸν Οὐγ-
γρικὸν πόλεμον τοῦ 1849 εἰς τὸν
ὑπὸ τὸ Ἐρμανοτάδ ἡγεμόνα ἔπου
καὶ ἐπληρώθη ἔτυχε προδιδασμοῦ.

Τῷ 1854 μετετέθη εἰς τὸ τάγμα
τῶν Δραγόνων τοῦ Νιζνῆ, ὅπου
διοργάνωσεν Ἑλληνικὴν ἀελοφό-
τητα τεθείς ἐπὶ κεφαλῇς αὐτῆς
κατὰ τὴν μάχην τοῦ Κιουρούκ Δαρᾶ.
Κατὰ τὸ 1855 ἤρατο λαμπρὸν νί-
κην ὑπὸ τὸ Κάρς τὴν νύκτα τῆς
22 πρὸς τὴν 23 Αὐγούστου ἐπικαλε-
σθεῖσιν νοκτερινὴν πάλιν. Τὴν 1
Αὐγούστου τοῦ 1857 ἠγωνίσθη εἰς
τὴν ἐπὶ τὸ Ἰβραήμ Δαδὰ ἐπιθεσίαν.
Τῷ 1860 ἐπολέμησεν ἐν Ἀρχαίᾳ
ὑπὸ τὸ Πογγὰ καὶ Σιβέλλα καὶ ἀν-
δραγαθῆσας ἔλαβε προδιδασμὸν ἀπο-
νεμηθέντος αὐτῷ ὑπὸ τοῦ αυτοκρά-
τορος ἀδαμαντίνου θακτυλίου. Λα-
βὼν ἐπὶ τέλους ἐνεργὸν μέρος
καὶ διακρίθεισιν εἰς διαφόρους ἄλ-
λας μάχας, μετέθη κατόπιν, ἔνεκα
κληρονομικῶν ὑποθέσεων, εἰς Ἀφρικὴν, ἐνθα
διαμείνας ἐπὶ τινε ἔτη ἐπανεκαμφέν ἐκ νέου
εἰς Ἑρμούπολιν καταταχθεὶς εἰς τὸ τάγμα τῶν
Οὐσσάρων τῆς Νάρβας. Ὅπταν δὲ μετ' οὐ
πολλὸ ἔδωκε τὴν παραιτήσιν του διεφυλάχθη
αὐτῷ τὸ δικαίωμα τοῦ φέρειν πλήρη τὴν στολήν
καὶ τῷ ἐχορηγήθη σύνταξις.

Ἐγκαταλιπὼν τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΟΒΑΚΟΣ.

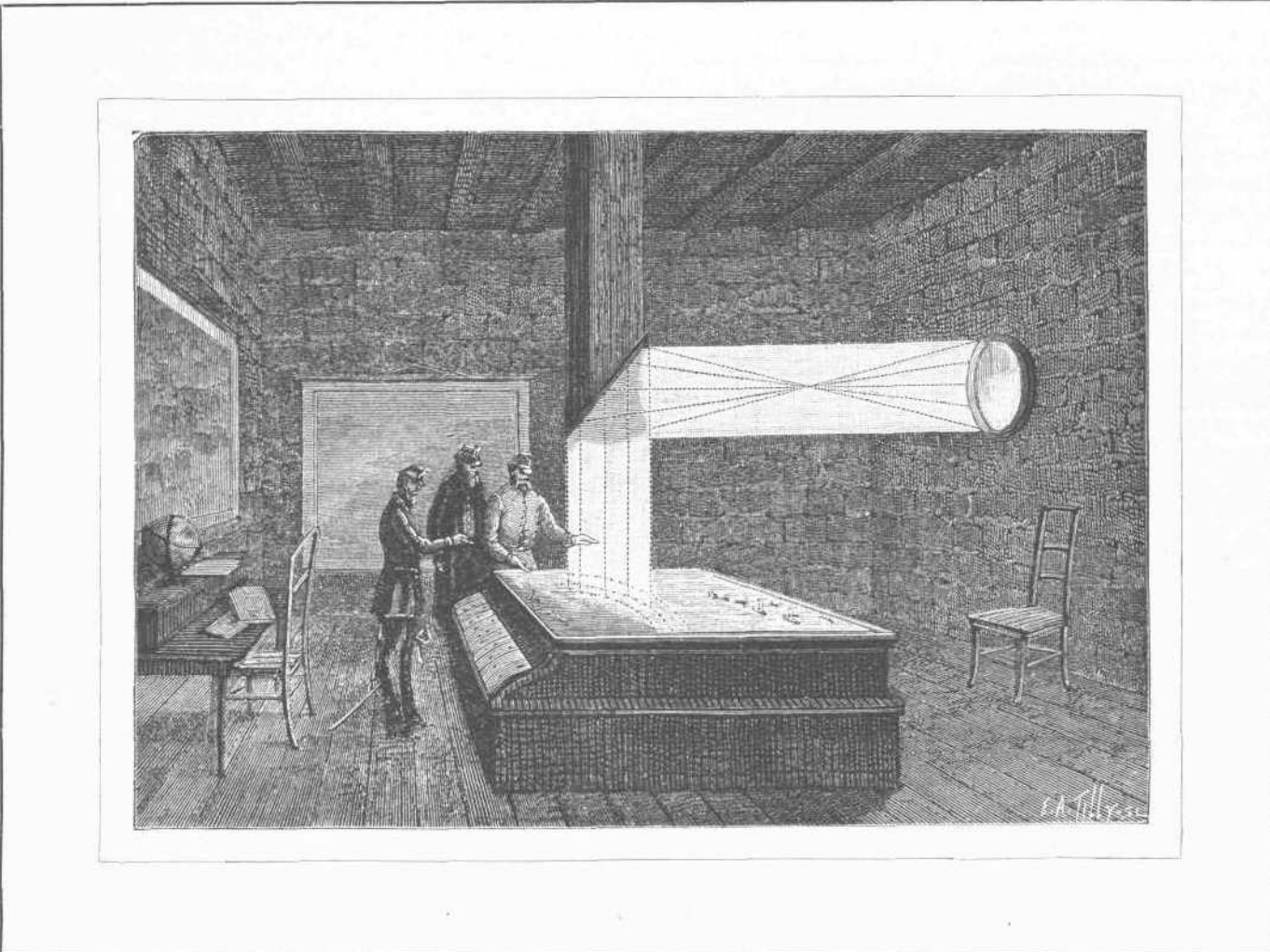
ἔνεκα τῶν πολλῶν πληγῶν καὶ μολώπων, ἀμοι-
θῆν πολύτιμον τῆς ἀνδρείας του ἐπεδόθη εἰς
ἔργον ὅπερ προσέθετο νέαν τιμὴν καὶ φήμην εἰς
τὸ ἦδη γνωστὸν καὶ ἀξιοτίμητον αὐτοῦ ὄνομα.
Πεπρωτικὸς ὑπὸ φυσικοῦ πνεύματος, ἐγ-
κρατῆς διαφόρων τεχνῶν καὶ μεστός ποικίλων
γνώσεων, ὁ νοῦς αὐτοῦ δὲν ἠνείχετο διαρκῇ
ἀνάπαυσιν. Εὐθὺς μετὰ τὴν ἀφείσιν του κατήρ-

τισεν ὁ Κοβάκος τὴν πρώτην ἐν
Ἑρμούπολιν σχολὴν γαλθωνπλαστικῆς,
ἐν ἣ κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη
ἐδιδάσκοντο 118 μαθηταὶ διαφόρων
ἐθνικότητων, μετὰ τῶν ὁποίων τι-
νὲς Ἰάπωνες, Βούλγαροι καὶ Μαυ-
ροβουανῶται. Τὰ ἔργα αὐτοῦ εἰλικυ-
σαν πάντοτε εἰς τὰς διαφόρους ἐπι-
θέσεις τὴν κοινὴν προσοχὴν καὶ ἔτυ-
χον τιμητικῶν ἀμοιβῶν παρὰ δια-
φόρων Ἀλλῶν.

Καὶ εἰς τὸ νέον τοῦτο στάδιον
του κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐργασιῶν
του ἐπεδείξατο τὴν εὐφροσύνην αὐτοῦ
πλουτίσας τὰς ἐπιστάμας διὰ 64
ἐφευρέσεων ἐξ ὧν τινεσ διὰ τὴν
πρωτοτυπίαν αὐτῶν εἶναι ἄξιαι
μνείας. Κατὰ τὸ 1859 ἡ ἐφεύ-
ρησιν τοῦ μέτρου τοῦς ἀποστάσεως.
Τὸ 1861 ἡ σωτήριος ζώνη. Τὸ
1863 οἱ διὰ συγκοστωμένου ἀερι-
όφωτος λαμπτήρες κ. τ. λ.

ΑΙ ΤΟΡΠΙΛΛΑΙ
ΤΟΥ ΑΥΣΤΡΙΑΚΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ.

Κατὰ τὸν τελευταῖον αὐστρο-
ιταλικὸν πόλεμον ἐν ἔτει 1866, ἡ
αὐστριακὴ Κυβέρνησις πάντα κατέβαλε κόπον,
ὅπως ἐξασφαλίσῃ τοὺς λιμένας τῆς ἀπὸ ἐπιθέσεως
ἐκ μέρους τοῦ ἰταλικοῦ στόλου. Ὁ μόνον τορ-
πίλλαι πολλὰ ἐδυσώθησαν εἰς διάφορα σημεία
τῆς παραλίας, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ λιμενάρχαι
διετέλεσαν νὰ διοργανώσωσιν ἐπιβλεψὴν διαρκῇ
καὶ σύντονον. Ἡ παρατεθειμένη εἰκὼν παριστᾷ
ἐν τῶν τοιοῦτων φυλακείων, ἐν ᾗ ἴστανται ὑπάλ-

ΑΙ ΤΟΡΠΙΛΛΑΙ ΤΟΥ ΑΥΣΤΡΙΑΚΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ.

ληλοι του στρατιωτικοῦ τηλεγραφείου. Αἱ τορπίλλαι εἰσι τοποθετημέναι ἐπὶ συγκεντρικῶν γραμμῶν μὴ ἀπεχουσῶν πολλῷ ἀπ' ἀλλήλων· εἶναι δὲ βεβωτισμέναι εἰς τὴν θάλασσαν οὕτως, ὥστε οὐδὲν σημεῖον φανεροῦ τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν ἐξωτερικῶς· μεταλλικὸν σύρμα συνδέει αὐτάς πρὸς τὸ φυλακεῖον, τὸ ὅποιον κεῖται ἐπὶ τῆς παραλίας ἐπὶ ὑψώματος, θένεν καλῶς ἐπιβλέπεται ὁ λιμῆν. Τὸ φυλακεῖον τοῦτο εἶναι δωμάτιον σκοτεινὸν ἔχον μόνον πρὸς τὸν λιμένα φακόν. Αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἐρχόμεναι ἐξωτερικῶς διασπίζουσι τὸν φακόν τοῦτον, θλῶνται καὶ διερχόμεναι διὰ πρίσματος διεμβνύονται πρὸς πλάκα σιλικὴν κειμένην ὀριζοντίως ἐπὶ τραπέζης κατακούσης τὸ κέντρον τοῦ δωματίου. Κατὰ τοὺς γνωστοὺς ὀπτικὰς κανόνας σχηματίζεται ἐπὶ τῆς πλακῆς ἡ εἰκὼν τοῦ λιμένος· μικρὰ μέλαινα σιγμαί ἐπὶ τῆς πλακῆς ταύτης ἐμφαίνουσι τὰ σημεῖα, ἐνθὰ εἰσὶ τοποθετημένα αἱ τορπίλλαι· αἱ σιγμαί αὗται φέρουσι ἀριθμοὺς ἀνταποκρινομένους πρὸς ἀριθμοὺς ἑξῆς τῶν ἀρμωστῆρων (touches) εἰδούς τινος κλειδοκυμβάλου. Ἀρκεῖ νὰ πιεθῇ τις διὰ τοῦ δακτύλου ἕνα τῶν ἀρμωστῆρων τούτων ἕως συνδῆσιν τὴν ἀντιστοιχούσαν τορπίλλην πρὸς ἠλεκτρικὴν συσκευήν διὰ τοῦ μεταλλικοῦ συρμάτος, τὸ ὅποιον τὴν συνδέει πρὸς τὸ φυλακεῖον, καὶ προκαλεσθῶσιν τὴν ἔκρηξιν. Εἰς τῶν ὑπαλλήλων τοῦ τηλεγραφικοῦ γραφείου κρατεῖ διαρκῶς ἰσὺ θλέμμα του ἐπὶ τοῦ πίνακος, ἐφ' οὗ ἀπεικονίζεται πιστῶς ἡ εἰκὼν τοῦ λιμένος· οὐδεμίαν κίνησιν τῆς διαφεύγει· ἄμα πλοῖον ἐχθρικὸν πεῖραται νὰ εισέλθῃ εἰς τὸν λιμένα, ἢ εἰκὼν αὐτοῦ μεγαλυνομένη θαυμηδῶν ἀναφαίνεται ἐπὶ τῆς πλακῆς, ὥστε ἐν δεδομένῳ σημεῖον κρούσει ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου θὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἔκρηξιν τῆς τορπίλλης, ὑπεράνω τῆς ὁποίας ἀκριθῶς εὐρίσκειται τὸ πλοῖον καὶ θὰ τὸ καταστρέψῃ. Αἱ τορπίλλαι αὗται εἶναι τοποθετημέναι εἰς ἰκανὸν βάθος τῆς θαλάσσης, ὥπως τὰ πλοῖα τῶν λιμένων κυκλοφορῶσιν ἄνευ κινδύνου ἐν αὐτῶν. Φαίνεται δὲ τὸν κίνδυνον τοῦτον καλῶς ἐγνώριζον τὰ ἰταλικά πλοῖα, ὥστε νὰ τὸν ἀποφεύγουν ἐν τοῖς αὐστριακοῖς λιμέσιν. Σήμερον αἱ πλείσται τῶν εὐρωπαϊκῶν Κυβερνήσεων παρεδέχθησαν καὶ εἰσήγαγον τὸ τοιοῦτον ἀμυντικὸν σύστημα, ὑπερ μεγάλης ἐνδιαφέρει τὴν στρατιωτικὴν ἐπιστήμην.

σόντομον μὲν ἀλλ' ἀκριβῆ τοῦ μέρους, ἔπερ ἔλαθεν ἢ ἀρχαία Ἑλλάς εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ εἰς τὰ γράμματα. Τὸ δεύτερον μέρος περιέχει μελέτην περὶ τοῦ "Ἑλληνισμοῦ κατὰ λεκτικὴν καὶ πραγματικὴν ἔνοιαν, πραγματεύεται δὲ ἡλ. ζήτημα ἐνδιαφέρον τὰ μάλιστα πάντας ἡμᾶς. Βεβαίως οὐδεὶς ἠδύνατο περὶ τοῦ ζήτηματος τοῦτου κάλλιον νὰ γράψῃ ἢ ὁ πολυετής συντάκτης καὶ διευθυντής τῆς τοσοῦτον τὸν Ἑλλητισμὸν ἐν γένει ὑπερητάσης Τερτσεταίας ἐφημερίδος "Κλεισὺς", ἧς ἡ διακοπὴ τοσαύτην ἔδωκεν ἀνεπίσητον ἐντύπωσιν. Τὸ τρίτον μέρος τέλος τοῦ συγγράμματος περιέχει ἐκτεταμένην διογραφικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν μελέτην ἐπὶ ἑνὸς τῶν κριτικῶν λογίων τοῦ ἔθνους ἡμῶν, τοῦ πρό τιος ἀποδιδάσκοντος Ἰωάννου Ν. Οἰκονομίδου, τοῦ διασημοῦ συγγραφέως τῶν "Ἐποικίων γραμμάτων". Δὲν διστάζομεν ἀποφραθῶμεν δὲ τοιαύτη ἀκριβῆς καὶ ἐμβριθῆς μελέτη, ὅποια εἶναι ἡ τελευταία αὕτη, σπανίως ἐγγράφῃ ἐν τῇ ἡμετέρῃ γλώσσῃ· αὕτη ἰδῶς ἐξαναλεῖ τὸ ζήτημα· εἶναι δὲ καὶ δικαίαι ἐκτίμησις ἀνδρὸς νοημονεστάτου, ἱστοῦ, ὡς μὴ ὤφειλε, διήλθε τὸν βίον αὐτοῦ ἐν ἀφανείᾳ καὶ τοῦτο ἐξ ὑπερβολικῆς φιλοτιμίας καὶ εὐαισθησίας.

Ἡλία Ι. Ζενεμβίσση "Χωρὶς Μάνα". Ἐν Γενεύῃ 1885. — Τὸ χαριεστάτον τοῦτο ποίημα ἐγγράφῃ ὑπὸ τοῦ κυρίου Ἡλία Ι. Ζενεμβίσσης καὶ ἐξεδόθη ἐν κομφοστάτῳ τεύχει. Εἶναι γεγραμμένον εἰς γλώσσῃσιν ἠλιόμοις, ἀλλὰ συγκρατεῖ τοσοῦτον, ὥστε ἀνοίγουν τις τὸ διέλιον δὲν δύναται νὰ τὸ ἀποθέσῃ ἢ ἀφ' οὗ ὀλόκληρον τὸ ἀναγνώσῃ. Τὸ ποίημα περιστῆ ὄρφανον στερηθέντα τῆς προσφιλοῦς ἀγάλης τῆς μητρὸς. Ὁραϊστάτῃ εἶναι ἡ ἔξῃς περιχοπῆ, ἣν καταχωρίζομεν ἐνταῦθα·

"Σε! που εἶν' ὁ ἕνος σας γλυκῆς,
Κ' ἄλλος γὰρ σὰς στεναίνει."
Ἐἴστε, ἀκολουθῆτε
Ἐστὴ στήθ' ποῦ σκαπᾶζει
Τὸ ἀνήλικ' ὄρφανό.

"Μιλῶ 'ς ἐσᾶς ποῦ τρέφεσθε
Μὲ τοῦ φτωχοῦ τὸ αἶμα
Καὶ μὲ τὸ δάκρυ τοῦ ὄρφανού!
Ἐσᾶς! ποῦ λέτε φέμα
Τὴν πείνα, τὴ ζωική·

"Ἐσᾶς! ὁποῦ δὲν βλέπετε,
Π' ὁ κόσμος δὲν θ' ἀργῆσῃ
Τὸν ἔρωτα, τὸ αἶμα του
Μ' ὄργῃ νὰ σὰς ζητήσῃ,
Πλοῖσιν! 'ς ἐσᾶς μιλῶ.

"Ἐλᾶστε, ἀκολουθῆστε μὲ
Νὰ ἰδῆτε πῶς στεναίνει
Ἡ ἀπελπισμένη θυγατρί!
Νὰ ἰδῆτε πῶς σταλάζει
Τὸ δάκρυ τοῦ ὄρφανού!"

Λαδοὶ δὲν ἔχει τὸ ἄμοιρον
Ἐστὸ λόγιο του νὰ στέθῃ,
Καὶ τᾶκουσα δύο τρεῖς φορεῖς
Ἐνάφελον καὶ κράζῃ·
"Μάνα δὲν ἔχω φεῖ!"

"Μάνα! γιατί δὲν ἀναψῆς
Τὸ λόγιο αὐτὸ τὸ βράδυ;
Γιατὶ μονάχο μ' ἔφηρες;
Φοβούμαι σὸ σκοτάδι
Νὰ μένω μοναχό! . . .

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΠΑΡΙΣΙΝΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΝΑΜΙΚΤΟΙ.

Διαγωνισμὸς ἐπὶ Ἑλληνικῆς ὑποθέσεως. Ὡς γνωστὸν ἡ ἐν Παρισίαις σχολὴ τῶν ὠραίων τεχνῶν προκηρύττει κατ' ἔτος διαγωνισμὸν μεταδῆ τῶν τελειοφοίτων· ὁ δὲ βραβεύομενος ἀποστέλλεται δημοσίᾳ δαπάνῃ εἰς Ῥώμην ἐπὶ ὀρισμένον χρόνον — τριετίαν — ἵνα καὶ ἐκεῖ συνεχίσῃ τὰς σπουδὰς του καὶ τελειοποιηθῇ. Ὁ διαγωνισμὸς οὗτος ἐτελέσθη καὶ ἐφέτος, καὶ ἦδη ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας (τῇ 20, 21 καὶ 22 Ἰουλίου) ἐξετέθησαν αἱ εἰκόνες τῶν μετασχόντων αὐτοῦ· τοιαῦται δὲ ἦσαν δέκα τὸν ἀριθμὸν. Θέμα τοῦ ἀγῶνος ἐδόθη ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας "Ὁ Θεμιστοκλῆς ἐν τῇ προδοσίᾳ τοῦ Ἀδμήτου," κατὰ τὸ ἐπόμενον χωρίον τοῦ Πλουτάρχου (Ἐν βίῳ Θεμιστοκλέους 24), ὑπερ ἀνεκινώθη τοῖς διαγωνιζομένοις αὐτολεξεῖ ἐν γαλλικῇ μεταφράσει·

"Ὁ Θεμιστοκλῆς διωκόμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων ἐβρίσθη αὐτὸν εἰς ἐλπίδας παλαιὰς καὶ ἀπόρους καταφατῶν πρὸς Ἀδμήτον, ὃς βασιλεὺς ἦν Μολοτῶν, δεσφείε "ὃς τὴν Ἀθηναίων καὶ προπηλακισθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεμιστοκλέους, δὲ ἤμαθεν ἐν τῇ πολιτείᾳ, "ὃς ὄργῃς εἶχεν αὐτὸν ἀεὶ καὶ δῆλος ἦν, ὡς ἄλαστον, τιμωροσόμενος. Ἐν δὲ τῇ τότε φουγῇ "μᾶλλον ὁ Θεμιστοκλῆς φοβηθεὶς συγγενῆ καὶ πρόσφατον φθόνον ὄργῃς παλαιῆς καὶ βασιλικῆς, "ταύτη φέρων ἐπέθηκεν αὐτὸν ἰκέτης τοῦ Ἀδμήτου καταστάς ἰδίῳ τινι καὶ παραγγελλόμενος "τρόπον. Ἐχων γάρ αὐτὸν τὸν υἱὸν ὄντα παῖδα "πρὸς τὴν ἐστίαν προσέπεσε, ταύτην μαγίστην "καὶ μόνην σφεδρὸν ἀνατίρητον ἵγρομένων ἰκεσίων Μολοσσῶν. Ἐνοι μὲν οὖν Φθίαν, τὴν γυναῖκα τοῦ βασιλέως, λέγουσιν ὑποθέσθαι τῇ Θεμιστοκλεῖ τὸ ἰκέτευμα τοῦτο καὶ τὸν υἱὸν "ἐπὶ τῇ ἐστίᾳ καθίσθαι μετ' αὐτοῦ."

Κατὰ τοῦτο τὸ χωρίον, τὰ πρόσωπα τοῦ πίνακος ἔπρεπε νὰ οἷα τέσσαρα· ὁ Θεμιστοκλῆς, ὁ Ἀδμήτος, τὸ παῖδιον τοῦτου καὶ ἡ σύζυγος Φθία. Ταῦτα δὲ καὶ ἠκολούθησαν τὸ θέμα λίαν ἐπιτυχῶς καὶ ὑπὸ ἑλληνικὸν ὄντως πνεῦμα. Βεβαίως δὲν εἶμαι ἀρμόδιος νὰ εἰσαθῶ εἰς λεπτομερῆ ἐξέτασιν τῶν καθ' ἑκάστα τῶν γραφῶν τούτων· προστίθμι μόνον ὅτι οἱ κριταὶ — καὶ τοιαῦτοι ἦσαν ἡ Ἀκαδημία καὶ πρόσθετοι ἑλληνοδίκαι — ἀπένεμαν τὸ βραβεῖον τῇ κ. Ἀλεξίῳ Ἀξίλέττῃ, καὶ παρατηρῶν, περαινὸν τὰ ὀλίγα ταῦτα, ὅτι ἡ κλασικὴ φιλολογία ἡμῶν ἐξακολουθεῖ παρέχουσα ὕλην εἰς τοὺς εἰλικρινεῖς θαυμαστάς αὐτῆς.

Τὰ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικά σχολεῖα. Ἐπὶ τῇ ἐκακίᾳ τῶν ἐπιστάων ἐξετάσεων τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει διαφύρων ἑλληνικῶν ἐκπαιδευτηρίων, ἐπιστέλλεται ἐκεῖθεν εἰς τὸν "Χρόνον" τῶν Παρισίων μακρὰ ἀνα-

ταπόκρισις πλήρης ἐπαίνων καὶ θαυμασμῶν ἐπὶ τῇ προδῶφ τοῦ ἐκεῖ ἑλληνικοῦ στοιχείου εἰς τὰ γράμματα. Περιορίζομαι εἰς τὴν ἀναγραφὴν ὀλίγων χωρίων τῆς ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως ἐπιστολῆς· "Τὰ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἑλληνικά σχολεῖα εἶναι πολυπληθέστερα — ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ ἢ τὰ ὑπὸ τῆς τουρκικῆς Κυβερνήσεως συντηρούμενα μουσουλμανικά. Ἐν μόνῃ τῇ πρωτεύουσῃ ἀριθμοῦνται ὑπὲρ τὰ 200, διαφόρων βαθμῶν. Διότι πλὴν τῆς μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς ἐν Φαναρίῳ, τῆς θεολογικῆς καὶ ἐμπειρικῆς σχολῆς τῆς Χάλκης, τῶν ἐπιστῶν ἐκπαιδευτηρίων τῶν κορασίων "Παλλάδος", "Ζαππείου" καὶ "Ἰωακειμείου", τῶν δύο ἰδιωτικῶν ἑλληνικῶν Λυκείων τῶν ΚΚ. Χατζη-Χρήστου καὶ Μπαγματζίδου, ἐκάστη ἑλληνικὴ συνοικία κέκτηται ἐν νηπιαγωγείον, ἀνά ἐν δημοτικὸν καὶ ἑλληνικὸν σχολεῖον καὶ ἐν παρθεναγωγείον, 15,000 παιδία ἀμφοτέρων τῶν φύλων διδάσκονται ὑπὸ διαχλιῶν καθηγητῶν καὶ διδάσκαλισσῶν. Τὰ ἐτήσια ἐξόδα τῆς συντηρήσεως τῶν ἀνέρχοντο εἰς 2½ εκατομ. φράγκων, πηγάζοντα ἐκ τῶν ἐκούσων εἰσφορῶν τοῦ ἔθνους." Ποιοῦμενος δὲ περαιτέρω λόγον περὶ τῶν ἐξετάσεων καὶ τῶν ἐπὶ τῇ ἀπονομῇ τῶν βραβείων τελετῶν, ἀναφέρει λεπτομερῶς τὰ κατὰ τὴν Μ. τοῦ Γένους Σχολῆν, ἐκθεάζων τὴν φιλογένειαν τοῦ Γ. Ζαρίφη· ἔπειτα τὰ κατὰ τὴν "Παλλάδα", ἣν παραβάλλει πρὸς τὸ ἐν Ἀθῆναις Ἀρσάκειον, καὶ τὰ κάλλιστα τῶν τοιοῦτου εἰδούς ἱδρυμάτων τῆς Εὐρώπης. "Ἡ τελευταίη τῆς ἀπονομῆς τῶν διπλωμάτων τῆς "Παλλάδος" — λέγει — ἐγένετο ἐν εὐρείᾳ αἰθούσῃ τοῦ φιλολογικοῦ Συλλόγου τοῦ Πέρα. Πλέον τῶν χιλίων προσώπων παρίσταντο ἐν αὐτῇ, ἐχούσῃ χαρακτῆρα οικογενειακῆς ἐορτῆς λαμπρονομένης ἰδίως ἐκ τῆς παρουσίας πλείστων κυριῶν καὶ δεσποινίδων Ἑλληνίδων, αἵτινες ὠραῖαι καὶ νῦν, ὡς ἄλλοτε, εἰσὶν ἀξίαι ποιητικῶν ἀρμάτων." Τελευταῖα δὲ ἐξαίρων ὁ ἐπιστέλλων τὴν φιλογένειαν τῶν Κ. Ζαρίφη, Χρηστάκη Ἐφένδη Ζωγράφου καὶ Κωνσταντίνου Ζάππα, ὅστις κατέβαλε περὶ τὸ ἐν ἐκατομῆριον φράγκων πρὸς ἴδρυσιν τοῦ λαμπροῦ Ζαππείου, καὶ ἐν γένει ἔβλεν τῶν Ἑλλήνων, οὕτως — λέγει — ἄμα εὐπορήσωσι κατὰ τι, θεωροῦσιν ἱερὸν καθῆκον νὰ συνεισφέρωσι μέρος τῆς αὐτῶν οὐσίας πρὸς βελτίωσιν πνευματικὴν καὶ ὕλην τῶν συμπολιτῶν των. Κλείει δὲ διὰ τῶν λέξεων· "Πράγματι, αὐτοὶ εἶναι πρακτικὸς πατριωτισμὸς, τιμῶν τὰ μέγιστα τὴν ἑλληνικὴν φυλὴν καὶ ὑποσχόμενος αὐτῇ λαμπρὸν μέλλον."

Κατὰ τὸ οικονομικὸν ἔτος 1884—85 ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν τοῖς ἀναγνωστηρίοις τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου δανεισθέντων διελθόντων ἀνῆλθεν εἰς 1,000,450 τόμους. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀναγνωσθῶν ἀνῆλθε κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος εἰς 154,729. Εἰς τὴν τεραστίαν ταύτην Βιβλιοθήκην προστέθησαν 31,747 τόμοι καὶ φυλλάδια, ἐξ ὧν 3,376 προσεφέρθησαν παρὰ τῶν ἐκδοσῶν, 5,835 ἠγοράσθησαν καὶ τὰ λοιπὰ ἀπεστάλησαν συμφώνως πρὸς τὸν περὶ ἐκδόσεως τῶν διελθόντων νόμον. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀποσταλειῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν ἀνῆλθεν εἰς 2,890· οἱ δὲ δεσφέντες τόμοι ἦσαν 21,621. Ἐκ τῶν ἀριθμῶν τούτων πᾶς τις ἐννοεῖ ὅποια μεγάλη κίνησις ἐπικρατεῖ ἐν τῇ ἀριστα διοργανισμένῃ Βιβλιοθήκῃ ταύτῃ.

Δημοπρασία χειρογράφων. Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐπωλήθησαν ἐν Λονδίῳ ἐπὶ δημοπρασίᾳ περιεργά τινα χειρόγραφα ἀντὶ 2800 λιρῶν στερλίνων. Μεταδῆ τῶν χειρογράφων ἦτο ἐν τοῦ Ὀλιβιέρου Γόλδσμιθ, ὑπερῆ ἐπωλήθη ἀντὶ λ. 32· τὸ χειρόγραφον τοῦ "Προμηθεῖος"

τοῦ λόρδου Βύρωνος λ. 30, τοῦ ἴδιου "Ἡ πολιορκία τῆς Κορίνθου" λ. 115, δύοδεκα ἐπιστολαὶ τοῦ "Ἀγγλου μυθιστοριογράφου" ΔΙΣΚΕΝΣ λ. 16, ἑκτὸ ἐπιστολαὶ τοῦ Γ. Βασιγκτώνοσ λ. 30, καὶ μία ἐπιστολὴ τοῦ Φιλίππου Μελάγγχθονος λ. 7½. Ἡ συλλογὴ ὄλη τῶν χειρογράφων τούτων ἀνήκεν εἰς τὸν πρὸ μικροῦ ἀποδιδάσκοντα Φ. Νέυλωρ.

Λήνημα 351.
Αὐλὸς δὲν εἶμαι, δὲν εἶμαι λύρα,
Ὅψτε ζεφύρου ἔχω πνοήν,
Κι' ὅμως σοὶ τέρπω μὲ τὸν γλυκὸν μου
Ἦχον πολλάκις τὴν ἀκοήν.

Ἐξηλωμένους κεῖμ' ἐπὶ κλίνης,
Κεῖμαι χαρίεις καὶ φυσικά.
Νάρκη πλὴν ὅμως δὲν μὲ προφθάνει,
Ὅψτε ὁ ἕπος δὲν μὲ κινᾷ.

Φεύγω, ὡς φεύγει ταχὺ ὁ χρόνος·
Εἶμαι τοῦ βίου ὁ χαρακτήρ.
Ἄν μ' εὐρῆς, φίλε, θὰ σ' ἐπαινέσω·
Δι' αὐτὸ δὲν εἶσαι πλὴν καὶ φωστῆρ.
N.

Πρόβλημα 352.
(Ἐπιπέον ἄσμα)

λάμ	τουν	'κὺτ	ναι	'περ	πως	καὶ	θε
τα	ρο	πα	ῶ	τά	α	πα	ῆ
νό	ἔ	ῶ	μοῦ	νε	κι	φιὰς	ρια
ψυ	ζες	φαι	ρι	ᾶ	στέ	μου	τού
λα	ἔν	σὺ	τ' ἄ	ἔ	πε	λά	μορ
ἔ	χῆ	νυ	κου'	βο	μέ	σα	ραῖο
χρῖά	ῶ	καὶ	να	να	μα	ῶ	τ' ἔ
μου	μιά	σ' ἔ	ζῆ	τῆς	σέ	ῶ	με

Πρόβλημα 353.
Κ***** ζ***** κ***** ὀ*** π***** π****.
Συμπληρωθῆτωσαν αἱ λέξεις, ἐξ ὧν ἀποτελεῖται γνωμικόν.

Πρόβλημα 354.
Δ** ζ***** ο** λ***** ο****.
Ἐπίσης ὡς τὸ ἄνω.

Πρόβλημα 355.

ψευ	θου	θο
ω	τας	σιν
δι	δεις	α
φο	λας	καν

Αἱ ἄνω συλλαβαὶ καταλήλως τοποθετούμεναι σχηματίζουσι γνωστὸν γνωμικόν!

ΛΥΣΕΙΣ.
Αἰνίγματος 346. Ἀρά—Βία. Τέρας—Κέρασ—Γέρασ—Πέρασ.

Πρόβλημα 348.

Ζ ἦσα.	Ν ἄνω.
Ι ἦσοσ.	Π νῆρ.
Υ ὕνος.	Τ κάρος.
Υ ρκτος.	Ι σφός.
Ι ον.	Υ νῆρα.
Υ νθσ.	Υ ἔων.
	Ι σμῶσ.
	Υ κρα.

Πρόβλημα 349.
Λαγκάδια. Ὅρρομενός.
Καρύταινα. Τρίπολις.

Πρόβλημα 350.

M	M	I
E	A	A
P	K	A
A	θ	P
A	Q	I
K	N	Σ

Ἐλῶσα. Τὰ 343, 345 ἡ δεσποινίς Ἐρ. Ζέφρου ἐν Προύσῃ, ἡ Κυρία Α. Κ. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ ὁ κ. Βασίλειος Ε. Βασίλας ἐν Τεργεστή· τὰ 343, 344 καὶ 345 ἡ κυρία Μαρία Χ. Δασκαλάκη ἐν Σμύρνῃ, ὁ κ. Κ. Τ. Βάγιας ἐν Βραίλῃ, καὶ εἰς συνδρομητῆς ἐν Ῥαστοβίῳ· τὰ δὲ 346, 347, 349 ὁ κ. Δ. Ν. Φραγκόπουλος ἐν Γαλιζίῳ.

Βάτραχος καπνίζων. Ἴδου πείραμα εὐκόλον καὶ ἀστεῖον. Πρὸκειται περὶ ἰδιότητος, ἣν ἔχουσιν οἱ βάτραχοι νὰ καπνίζωσι σιγαρέττον. Τὸ πείραμα ἐκτελεῖται ὡς ἑξῆς. Τοποθετεῖς βάτραχον μετρίου μεγέθους, μᾶλλον εὐτραφῆ, ἐπὶ τραπέζης καὶ διὰ τῆς ἀριστερῆς χειρὸς κρατεῖς ἀκίνητον τὴν κεφαλὴν του, (καλὸν εἶναι νὰ φορῆς πρὸς τοῦτο χειρόκτιον) διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς εἰσάγεις μικρὸν τεμάχιον ξύλου εἰς τὴν ἄκρην τοῦ στόματός του μεταξὺ τῶν δύο σιατόνων. Ὁ βάτραχος παρενοχλούμενος ἀνοίγει τὸ στόμα του ὑπερμέτρως. Τότε ἔστρεψον τὸν παρισταμένον εἰσάγει τὸ καλῶς ἀνημμένον σιγάρον (μικρότερον κατὰ τὸ ἥμισυ τῶν συνήθων σιγαρέττων) εἰς τὸ στόμα τοῦ βατράχου, ἐξαγομένου τοῦ ξύλου. Ὁ καπνὸς μετ' οὐ πολλὸ ζαλίζει τὸ ζῶον, ὑπερ ἀφίνεται ἐλεύθερον, καὶ ῥοφᾷ μηχανικῶς τὸν καπνόν. Τὸ σιγάρον μετὰ παρελευσιν δέκα λεπτῶν τῆς ὥρας εἶναι καπνισμένον ἐντελῶς. Πολυλάκις ἐξετέλεσα τὴν μικρὰν καὶ ἄθραν ταύτην διασκεδάσων, γράφει ὁ ἐπιστέλλων, καὶ πάντοτε ἀρικτὴν ἐπροξένησαν ἱλαρότητα εἰς τοὺς παρευρισκόμενους. Πράγματι οὐδὲν ἀστεϊότερον βατράχου ἐκπέμποντος νύμφη καπνοῦ ἐκ τῶν βρωθῶνων του καὶ βλέποντος περὶ αὐτοῦ μὲ ἀπορούμενος καὶ θαλακίδεις ὀφθαλμούς. Ἀπαιτεῖται δύναμις τις ὅπως ἱσπερὶκῆσῃ τις τὴν ἀθῖαν, ἣν προξενεῖ ἡ ψαῖσις τοῦ βατράχου· οὐχ' ἦτο δμως τὸ διασκεδαστικὸν τοῦ πράγματος εἶναι ἀρκούσα διὰ τὸν κόπον καὶ τὴν ἀθῖαν ἀμοιβῆ.
N.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΘΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ELSTER-STRASSE 41. LEIPZIG.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐπιστέλλοντες πρὸς τὸν Ἑσπερον νὰ πέμπωσι τὰ χειρόγραφα καθαρῶς γεγραμμένα, τὰ ὅποια δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΩΝ ΑΤΜΟΠΛΟΙΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗ ΑΥΣΤΡΟ-ΟΥΓΓΡΙΚΟΥ ΛΟΥΔ.

Ἀναχωρήσεις ἐκ Τεργέστης·

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΙΝΔΙΩΝ ΚΑΙ ΚΙΝΑΣ (διὰ τῆς διώρυγος Σουέζ), εἰς Χόγκ-Κόγκ, διὰ Βρεντησίου, Πόρτο-Σαϊδ, Ἄδεν, Βομβάης, Κολόμβου, Πέναγγ καὶ Σιγγαπώρης τῆ α'. ἐκάστου μηνὸς εἰς τὰς 4 μ. μ.

Εἰς Καλοῦτταν διὰ Πόρτο-Σαϊδ, Σουέζ, Ἄδεν καὶ Κολόμβου τῆ 15 Ἰανουαρίου, 15 Φεβρουαρίου, 15 Μαρτίου, 15 Αὐγούστου, 15 Σεπτεμβρίου, 15 Ὀκτωβρίου, 15 Νοεμβρίου καὶ 15 Δεκεμβρίου εἰς τὰς 4 μ. μ.

Επὶ τῆς γραμμῆς Τεργέστης-Βομβάης τὰ ἀτμόπλοια θέλουσι διανύει 10 μίλια τὴν ὄραν, μεταξύ δὲ Βομβάης καὶ Χόγκ-Κόγκ 9 μίλια.

ΓΡΑΜΜΗ ΑΙΓΥΠΤΟΥ. Ἐκάστην Παρασκευὴν εἰς Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κερκύρας (συγκοινωνία πρὸς τὸ Πόρτο-Σαϊδ καὶ τὴν Συρίαν).

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΗΣ. Ἐκάστην Τρίτην εἰς τὰς 4 μ. μ. εἰς Ἑλλάδα μέχρι Σμύρνης, ἐναλλάξ διὰ Φιουμίου, Βρεντησίου, Πειραιῶς, καὶ διὰ Ἀγκῶνος κτλ.

Τὴν Τετάρτην (ἐκάστην δευτέραν Τετάρτην ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου) τῆ 6 μ. μ. εἰς Φιούμιον, Κέρκυραν, Πάτρας, Κατάκωλον, Καλάμας, Πειραιᾶ, Θεσσαλονίκην, Θεσσαλίαν μέχρι Κωνσταντινουπόλεως.

Τὸ Σάββατον τῆ 2 μ. μ. εἰς Κωνσταντινούπολιν μετὰ προσέγγισιν εἰς Κέρκυραν καὶ Πειραιᾶ· εἶτα δὲ ἐκ Πειραιῶς εἰς Σύρον, Κρήτην, Σμύρνην, Συρίαν, Θεσσαλίαν, καὶ διὰ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τοὺς λιμένας τοῦ Εὐξείνου Πόντου (τῆς μαύρης θαλάσσης) καὶ τοῦ Δουνάβεως.

ΕἰΣ ΤΥΝΙΔΑ κατὰ δεκαπενθημερίαν, τὴν Πέμπτην ἀπὸ τῆς 4 Ἰανουαρίου εἰς τὰς 4 μ. μ. διὰ Ἀγκῶνος, Βάρης, Βρεντησίου, Μεσσήνης, Κατάνης, Συρακουσῶν καὶ Μερίτης (Συγκοινωνία ἐν Ἀγκῶνι διὰ Φιούμιον καὶ ἐκ Φιουμίου).

Εἰς ΔΑΛΜΑΤΙΑΝ τὴν Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον ἐκάστης ἑβδομάδος.

Πλειοτέρας πληροφορίας δίδει ἢ ἐν Τεργέστη Διεύθυνσις καὶ τὸ Γενικὸν Πρακτωρεῖον τοῦ αὐτρο-ουγγρικοῦ Λόυδ ἐν Βιέννῃ (Schwarzenberg-Platz ἀρ. 6).

[20

ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΛΛΗΝΟ-ΑΡΑΒΙΚΟΝ

περιέχον τὰς κοριωτέρας καὶ χρησιμωτέρας λέξεις καὶ φράσεις ἡρμηνευμένας ἀραβιστὶ δι' ἑλληνικῶν χαρακτήρων καὶ παράρτημα διαιρούμενον εἰς τρία μέρη· Α'. Περιγραφὴν τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων καὶ μνημείων τῆς Αἰγύπτου· Β'. Τὰς ἐθνικὰς καὶ θρησκευτικὰς ἐορτὰς τῶν Αἰγυπτίων· Γ'. Τὰ ἔθνη, ἔθιμα, δοξασίας καὶ προλήψεις τῶν Ἀράβων κτλ.

Συνταχθὲν

ὑπὸ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ Ι. ΠΕΝΤΑΚΗ.

Ἐκδοθὲν ἀναλώμασι

τοῦ Ἑλληνικοῦ βιβλιοπωλείου "Φοῖνικος"

ΠΕΤΡΟΥ ΣΑΡΑΝΤΗ.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΙ

1885.

Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΟΥ

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΑΣΜΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

1885.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μελέται περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς γλώσσης τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Σ. Δ. Τοῦ σπουδαίου τούτου ἔργου τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως ἐξεδόθη ἢ Ἀγγελία. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρὰ τῷ Κυρίῳ Ἀνέστη Κωνσταντινίδῃ, βιβλιοπώλῃ καὶ ἐκδότῃ ἐν Ἀθήναις.

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

πρὸς χρῆσιν τῶν περὶ ταύτην ἀσχολουμένων

ὑπὸ

Δ. Η. Οἰκονομίδου.

Ἐν Λειψίᾳ

W. DRUGULIN

1885.

ΜΙΛΤΩΝΟΣ

ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

ἑμμετρος μετάφρασις

Ἀλεξάνδρου Σ. Κάσδαγλη.

Ἐκδοσις πολυτελής μετὰ εἰκόνων

ὑπὸ

Gustave Doré.

Ἐν Λειψίᾳ

1884.

W. DRUGULIN.

Ἐκδίδεται κατὰ τεύχη· τιμὴ ἐκάστου τεύχους μάρκαι 2.

ΘΩΜΑ Α. ΠΑΣΧΙΔΟΥ

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΥΠΕΡ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΤΟΥ 1885.

Ἐν Βουκουρεστίοις

1885.

M. MINGHETTI.

Τὰ πολιτικά κόμματα καὶ ἡ τούτων ἐπέμβασις εἰς τὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς διοικήσεως.

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ καὶ εἰσαγωγή

Γ. Μιχοῦ

διάκτορος τῆς Νομικῆς.

ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ

W. DRUGULIN

1885.

Ἐδρῆται παρὰ τῷ τυπογραφεῖῳ W. DRUGULIN

ἐν Λειψίᾳ, καὶ τιμᾶται φράγκων 5.

Διευθυντὴς καὶ ἐκδότης· Δρ. Ι. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ. ELSTER-STR. 41.

Χαρτοπωλεῖον· Β. ΣΙΓΙΣΜΟΥΝΔΟΥ ἐν Βερολίνῃ, Φραγκοφόρτη καὶ Λειψίᾳ. — Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ ἐν Λειψίᾳ.